Michael Riche-Villmont

MIRAVET, manuscrisul templier

Roman scurt

Michaël Riche-Villmont

Miravet, manuscrisul templier

Roman scurt, ficţiune

Copyright©2016 , Toate drepturile aparţin autorului Michaël Riche-Villmont

C u p r i n s

1. Miravet, anul 1308.....8

2. Barcelona.....19

3. Miravet, în zilele noastre.....47

4. Lumea spiritelor 76

Epilog.....103

Notă

Romanul de faţă este o ficţiune aşa cum fictive sunt şi personajele şi întâmplările descrise aici.

Unele evenimente din istoria templierilor, descrise în roman, sunt bazate pe fapte reale, dar ficţiunea şi imaginaţia ne-au ajutat să le dăm o formă literară. Reală este şi istoria lui Lilá, care ne bucură cu joaca şi alintul ei. Se ştie că toţi câinii sunt afectuoşi, dar, în primul rând ei sunt fiinţe şi toţi oamenii buni îi iubesc.

Cartea aduce şi întrebări, rămase, încă,fără răspuns: cine au fost, cu adevărat, cavalerii templieri? Vor fi cunoscute secretele lor spirituale?

Există spirite, fantome? Se manifestă ele în lumea pământeană?

Până când găsim răspunsurile, lăsăm imaginaţia să ne poarte în lumea lor.

Despre autor

Michaël (Miguel) Riche-Villmont, un scriitor al misterelor şi, în acelaşi timp, un scriitor romantic al spiritului nobiliar, cavaleresc!

Autor de literatură hispano-franceză**,** a scris şi publicat în limbile franceză şi spaniolă, lucrări, romane şi articole istorice, având ca subiect cavalerismul medieval francez şi iberic. El este şi autor de romane poliţiste, de dragoste şi acţiune, bine cunoscute datorită stilului inconfundabil de a crea o succesiune logică şi coerentă între evenimentele şi acţiunile petrecute în evul mediu şi urmările lor din zilele noastre. În cărţile lui, personajele medievale interacţionează, prin mijloace misterioase, uneori magice, cu eroi de astăzi, generând întâmplări deosebite, iar aventurile cavalereşti determină, peste timp, desfăşurarea unor acţiuni poliţiste, în zilele noastre. Recurgând la ficţiune, el descrie evenimente şi personaje reale din perioada medievală, utilizează expresii verbale adecvate epocii, ceea ce face ca cititorul să trăiască atmosfera vremurilor de mult apuse. Iar misterul şi neprevăzutul fac aproape normală călătoria imaginară din lumea secolelor trecute, în lumea noastră, cu bunele şi relele ei. Totodată, logica şi naturaleţea acţiunilor eroilor cărţilor sale îl fac pe cititor

să pătrundă firesc în lumea spiritelor, să le înţeleagă prezenţa în lumea materială ca pe un fapt firesc. Deşi spiritele misterioase, fantomele care se materializează, induc teamă, în cărţile autorului spiritele sunt benefice, luptă cu răul pentru salvarea celor în primejdie.

Şi, folosind ca pretext prezentarea unor aspecte de viaţă din zilele noastre, ale urmaşilor vechilor cavaleri, autorul pune în oglindă valorile spirituale şi modul de viaţă tradiţionale, cu cele de astăzi, lăsând cititorul să le aprecieze, să le accepte sau să le respingă.

Păstrând caracterul de romane poliţiste şi cavalereşti, autorul descrie adevărate poveşti de dragoste, cu eroi cavaleri şi castelene, cu urmaşii lor, poveşti misterioase în care, din nou, apar magia şi paranormalul.

Multe din întâmplările descrise în cărţi, personajele sale istorce, au o bază reală, ceea ce face romanele şi mai atractive. Astfel, autorul Michaël (Miguel) Riche-Villmont pune în evidenţă istoria bogată, eroică, a ţinuturi iberice şi france, a locuitorilor acestora, a familiilor nobiliare care au participat la scrierea istoriei.

Şi nu în ultimul rând, mulţi din eroii cărţilor lui Michaël (Miguel) Riche-Villmont sunt animăluţe, simpatice, iubitoare, care luminează şi însufleţesc atmosfera domestică a prietenilor lor, oamenii.

Interesante, atractive, chiar documentare, romanele autorului te cuceresc de la primele pagini, iar surprizele şi neprevăzutul te ţin în tensiune, purtându-te de la

sentimente şi trăiri dramatice, la mari satisfacţii, alături de eroii principali. Eroi care devin parte din trăirile şi amintirile tale şi după ce ai terminat de citit, oricare din cărţile acestui autor.

Deşi romanele autorului sunt cărţi de ficţiune, prin elementele documentare, istoric atestate, ele se constituie o cronică a primei cruciade creştine, a înfiinţării ordinelor cavalereşti(Ordinul templier şi Ordinul cavalerilor de Malta), fiind cărţi de referinţă în acest domeniu.

Cărţi de viaţă, de dragoste şi acţiune, ce determină sentimente şi trăiri profunde, romanele autorului Michaël (Miguel) Riche-Villmont, inspirate din istoria şi realitatea franceză şi spaniolă, devin parte a vieţii sociale din locurile unde se desfăşoară acţiunea. „Fantomele din Tarragona", de exemplu, a determinat organizarea unor trasee turistice în provincie, care se derulează pe urmele eroilor Melissa şi Lòpez. De asemena, „Dragoste şi mister în Barcelona" se constitie ca un adevărat ghid la frumosului şi misteriosului oraş Barcelona, cu legendele lui urbane.

De aceea, cărţile lui Michaël (Miguel)Riche-Villmont nu trebuie să lipsească din biblioteca personală, ele devin, prin personajele lor, parte din trăirile cititorului oriunde s-ar afla el, frumoase, misterioase, pline de neprevăzut.

1.Miravet, anul 1308

În acea zi de decembrie a anului 1308, A.D., soarele generos arunca, asupra castelului Miravet şi a întregii văi a râului Ebre, o lumină ce părea mai strălucitoare decât de obicei, iar căldura amiezii de iarnă iberică mângâia toate fiinţele: oameni, păsări şi animale. Şi acestea răspundeau cu bucurie chemării regelui Soare de a se bucura de lumină şi căldură. Mai puţin cavalerii şi sergenţii templieri, vreo două sute, care formau garnizoana castelului. Aveau motive grele, întemeiate, de supărare şi tristeţe. Comandantul templier Raymond Saguàrdia privea trist, de la fereastra sălii mici a cavalerilor, de-a lungul văii râului. De la ferestrele sălii castelului Miravet, situat pe înălţimea ce străjuia râul Ebre şi satul Miravet, se deschidea frumoasa panoramă asupra râul, a aşezării ce se întindea pe ambele maluri ale râului şi a munţilor falnici din depărtare, cu vârfurile acoperite cu zăpadă. Dar comandantul nu vedea panorama din faţa lui, era plecat, cu mintea, inima şi gândul, într-o altă lume, o lume a dezamăgirii, în care viciul, ipocrizia, nerecunoştinţa Sanctităţii sale Papa l-au adus. În acea zi, la fel ca în multe alte zile anterioare, era linişte, o linişte aparentă, obositoare. Şi foarte tristă. Poate cea mai tristă din viaţa sa. Era ziua în care el, comandantul, împreună cu ceilalţi nobili cavaleri templieri, au hotărât să predea castelul armatei regelui

James II al Aragonului. Şi să-şi predea regelui propriile lor săbii, viaţa lor. Iar soarele, plin de compasiune, lumina parcă mai strălucitor fortul şi locurile din jur, pentru a le mai atenua tristeţea. Dar nu reuşea. Ei, cavalerii, ar fi trebuit să fie foarte supăraţi, să-i urască pe regii creştini şi Vaticanul, erau pe deplin îndreptăţiţi, dar nu puteau face acest lucru. Aveau în ei prea mare credinţă în Dumnezeu pentru a-l urî pe Sanctitatea sa Papa şi, în plus, ştiau că Papa, regii creştini, erau împiedicaţi să judece lucrurile normal, împiedicaţi de cele două boli grave: ipocrizia şi trădarea, boli care măcinau regatele şi le vor măcina întotdeauna. Papa şi regii erau şi ei oameni, oameni cu minţile pierdute de beţia puterii. Templierii, cu puterea lor economică şi militară, i-ar fi putut înlătura de pe tron pe regii duşmani, în câteva zile, l-ar fi putut prinde pe Papa în jumătate de oră, dar nu puteau face aceste lucruri. Şi preferau sacrificiul, propriul lor sacrificiu.

Chiar în acele zile se împlinea anul de când Papa Clement V, constrâns de regele Philip al Franţei, a emis bula papală *Pastoralis Praeminentiae.* Documentul îi înştiinţa pe regii creştini că trebuiau să-i aresteze pe toţi membrii ordinului templier, cavaleri, capelani şi sergenţi şi să-i treacă sub protecţia Bisericii, până când vor primi alte precizări. Asta însemna, practic, desfiinţarea ordinului templier, ordin cavaleresc, de care regii s-au folosit în toate luptele lor împotriva necredincioşilor, timp de două secole. El, Raymond Saguàrdia, fusese

comandantul comanderiei Mas-Deu din Trouillas, de lângă Roussillon, în ţinutul Languedoc, cel locuit de cathari şi când a primit înştiinţarea de la Roma despre pregătirea Bulei papale, a plecat din comanderie împreună cu oamenii săi, aproape treizeci de cavaleri, patru capelani şi vreo douăzeci de sergenţi, venind la castelul Miravet. Aici era comandant bunul său prieten şi frate de sânge, cavalerul Berenguer de Colla Saint-Just. La puţin timp după ce au ajuns la Miravet, regele Aragonului, James II a trimis peste o mie de ostaşi să-i aresteze pe templieri, dar aceştia au refuzat să se predea şi şi-au apărat fortul cu eroism, timp de aproape un an. Deşi asediul a fost îndelungat, s-au purtat lupte puţine, fiecare parte evitând pierderea de vieţi omeneşti.

Templierii au avut destui oameni răniţi, la fel şi armata regală, ostaşi care au suferit răni mai grave sau mai uşoare. Şi, în mod miraculos, rănile acestora s-au vindecat incredibil de repede ca şi cum ar fi fost îngrijite de doctori nevăzuţi, de nişte îngeri păzitori. Fiecare rănit din cele două tabere putea jura că pe rănile lor s-au aşezat uneori doi porumbei[1], alteori două întruchipări luminoase, care le luau durerea instantaneu. *„Halucinaţii ale răniţilor*", se gândeau ceilalţi ostaşi. *„Se întâmplă întotdeauna când ai fierbinţeală datorită bolii sau rănilor".* Doar Raymond Saguàrdia, comandantul, care a primit cu ani în urmă şi o altfel de

[1] Vezi Michael Riche-Villmont, romanul *„Fantomele din Tarragona*", 2015,

iniţiere, ştia că erau spirite ocrotitoare. Spiritele celor doi eroi tarragonezi, Melissa de Gadara y Salou şi Lopéz[2], ocrotitorii celor aflaţi în primejdie.

Şi a mai fost o întâmplare, o apariţie divină, la care au fost martori mai mulţi cavaleri şi sergenţi, printre care şi cavalerul Berenguer de Colla-Saint Just. În timpul luptei, câţiva din ostaşii regelui James au reuşit să ajungă pe zidul de nord al castelului. Unul dintre ei a aruncat suliţa în cavalerul Berenguer pentru a-l ucide, dar un înger păzitor şi-a făcut apariţia şi a opri suliţa chiar înainte de a pătrunde în pieptul cavalerului. A fost un semn divin care le-a arătat că vărsarea de sânge creştin era un păcat.

Raymond Saguàrdia de Mas Deu şi-a reamintit şi alte întâmplări care l-au determinat să se gândească la predarea comanderiei Miravet, armatei regelui James. Într-una din nopţile de la început de decembrie când, bolnav de fierbinţeală şi măcinat de grijile asediului şi de viitorul comanderiei, încerca în zadar să adoarmă, s-a petrecut ceva inexplicabil. Stătea întins pe pat, în sala de dormit abia luminată de razele lunii, cu ochii aţintiţi spre tavanul încăperii. La un moment dat, a simţit o tresărire în tot corpul şi apoi s-a ridicat lin, încet spre tavan. S-a oprit câteva momente, privindu-şi mirat corpul întins pe pat. „Ce este asta? Ce se petrece cu mine?” Dar nu a primit nici un răspuns. Nici nu avea de la cine primi

[2] Idem (*Fantomele din Tarragona*)

răspunsul aşteptat. *„Zbor? Atunci să zbor!”*, A trecut prin tavan, prin zidurile castelului şi şi-a continuat zborul spre lumina strălucitoare aflată în înaltul cerului. S-a bucurat simţind că îl cheamă lumina, lumina divină, ceea ce-i crea o stare de bine, de fericire, cum nu a mai avut până atunci. În câteva clipe, a intrat în lumina aceea strălucitoare, ce nu putea fi descrisă, un alb spre galben deschis, mirific, îngeresc. Şi a văzut că Lumina înconjura şi ascundea în strălucirea ei, Templul, templul lui Solomon, templul spiritual unde sălăşuiau sufletele cavalerilor din ordinele creştine, care s-au sacrificat pentru apărarea credinţei lor.

„Domnul îmi arată unde ajungem noi, cavalerii, dacă ne păstrăm credinţa, onoarea, demnitatea.”

Zborul lui s-a oprit la poarta templului, el însuşi construit din lumină aurie, templu strălucitor şi misterios, în care erau păstrate, poate, toate secretele divine, ascunse oamenilor, prea păcătoşi şi nepegătiţi să le primească. Maestrul comandant Raymond Saguàrdia nu s-a întrebat de ce zborul lui s-a oprit în faţa porţii, totul se întâmpla dincolo de orice înţelegere, mirare sau curiozitate. Era o altă lume, Împărăţia lui Hristos, cu stări, legi şi regului proprii, cu o altfel de viaţă pe care nici un om nu o putea măcar închipui, dar să o înţeleagă. Din lumina porţii templului, sub ochii minţii lui Raymond Saguàrdia de Mas Deu, a apărut o întruchipare de lumină, cu chipul...maestrului Hugues de Payens,

apoi, lângă el, întruchiparea Sfântului Bernard de Clairvaux, ocrotitor al ordinului lor, al templierilor[3].

- Frate Raymond, a înţeles cavalerul gândurile marelui maestruluiHugues de Payens, eşti aici ca să afli mai multe lucruri care te privesc.

Mintea şi sufletul lui Raymond Saguàrdia priveau înfăţişarea marelui maestru Hugues de Payens şi cea a Sfântului Bernard, fără supriză, fără emoţie, ca pe o întâmplare normală. Pentru că el însuşi făcea parte, în acele momente, din lumea spiritelor şi se afla chiar la hotarul, la poarta Cerului, dincolo de orice simţire în afară de iubire.

- Fratele nostru, cavalere, a continuat Sfântul Bernard gândul lui Hugues de Payens, eşti la poarta Împărăţiei unde vor ajunge sufletele curate ale credincioşilor membrii ai ordinelor cavalereşti, atunci când vor fi chemate la judecata divină. Este adevărat că cei cu sufletul curat ajung spirite alese, că vor continua să apere credinţa, templul şi pe cavalerii pământeni şi în viaţa de apoi. Aici veţi afla adevărurile pe care le căutaţi pe pământ şi veţi vedea Lumina vieţii veşnice.

- Dar până atunci, voi, templierii comenduirii Miravet, s-a auzit gândul lui Hugues de Payens, vă veţi preda regelui James, fără vărsare de sânge. Ceea ce este hotărât a se întâmpla, se va întâmpla. Nu ai puterea să afli viitorul, ci doar că misiunea templierilor, a

[3] Vezi Michael Riche-Villmont, *„San Bernard de Clairvaux şi ordinele cavalereşti”*, ed.2015

paladinilor, nu se va termina acum, ci va continua pe pământ şi în veacurile următoare. Sub o altă formă, folosind cuvântul, nu sabia. Lucrul acesta l-a înţeles şi maestrul Jacques de Molay, care se va sacrifica pentru împlinirea lui. Misiunea lui pe pământ se va încheia în curând, dar a voastră va continua. O vor duce mai departe generaţii după generaţii de cavaleri, nobili prin educaţie, gândire, curaj şi demnitate.

- Ai aflat ce trebuie să ştii, frate Raymond. Acum, te vei întoarce de unde ai venit, până când misiunea ta pe pământ se va termina. Atunci, te vom aştepta tot aici, la poarta templului divin.

Cu aceste gânduri auzite şi înţelese de mintea lui Raymond Saguàrdia, totul a dispărut, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lumina dimineţii l-a făcut pe cavaler să deschidă ochii. A privit în jurul său, căutând parcă ceva anume, marcat de visul straniu pe care l-a avut. Era în sala lui de dormit, întins pe pat, iar liniştea era atotstăpânitoare asupra întregului castel Miravet. O linişte apăsătoare, anormală. Nu se auzeau zgomotul armelor şi ai pintenilor călăreţilor, nechezatul cailor sau strigătele oamenilor din garnizoana fortului. Era liniştea care-i obosea pe templieri în ultimile săptămâni. Mai ales dimineaţa, după ora de rugăciune.

Comandantul Raymond s-a ridicat din pat, a ieşit pe hol şi şi-a strigat scutierii. Aceştia şi-au făcut apariţia, aducând apă proaspătă de băut şi pentru spălat, iar în

urma lor, venea cavalerul Berenguer de Saint-Just, mareşalul, adjunctul lui în comanderie.

- Frate Raymond, i s-a adresat Berenguer după plecarea scutierilor, am avut un vis tulburător azi noapte.

Raymond a tresărit, surprins de cuvintele lui Berenguer. *„Să fi avut acelaşi vis şi fratele Berenguer? Neînţelese sunt căile Domnului!”*

- Povesteşte-mi.

- Eram într-un zbor lin, spre cer, unde mă chema o lumină cu o strălucire nemaivăzută, a început Berenguer să povestească.

- Te-ai oprit la poarta templului divin, unde au venit maestrul Hugues şi Sfântul Bernard, a continuat Raymond şirul relatării.

A fost rândul lui Berenguer să fie mut de uimire.

- Doamne, Raymond, de unde ştii visul meu?

- L-am avut şi eu, Berenguer. Sfânul Bernard şi maestrul de Payens mi-au spus ce trebuie să facem în viitor. Spiritele lor ne-au spus că predarea castelului nu este sfârşitul ordinului nostru, ci începutul unei noi etape a misiunii noastre pe pământ.

- Le spunem despre vis şi celorlalţi cavaleri?

- Nu, le argumentăm doar de ce este bine să ne predăm armatei regale.

- Poate este mai bine aşa. Deşi, toţi ar înţelege mesajul primit în vis.

- Poate!

Ca urmare, cei doi comandanţi, Raymond

Saguàrdia de Mas Deu şi Berenguer de Colla Saint-Just, împreună cu ceilalţi cavaleri, au hotărât să se predea, beneficiind de promisiunea că sergenţii şi capelanii vor fi eliberaţi, iar ei, cavalerii, vor fi lăsaţi să plece la familiile lor sau, cei care nu aveau unde să meargă, să se retragă într-o mănăstire. Dar, înainte de toate, voiau să evite o baie de sânge creştin, fiindcă asta s-ar fi întâmplat dacă armata aragoneză i-ar fi atacat. Până atunci, aragonezii i-au ţinut sub asediu, fără a-i provoca la luptă. Doar la începutul asediului a fost o luptă dură, sângeroasă, în care au murit şase templieri, dar de zece ori mai mulţi ostaşi aragonezi. Iar sufletele credincioase ale templierilor căzuţi în luptă, nu i-au putut părăsi pe camarazii lor, arătându-li-se ziua sau noaptea şi salvându-i atunci când atacatorii încercu să intre pe ascuns în castel. Cei şase templieri au devenit, de dincolo de moarte, spiritele, fantomele lor protectoare. Iar ei, cavalerii, nu voiau să fie şi mai multe fantome în castel.

Tot atunci, mai circula un zvon, destul de credibil: regele James voia să-i coopteze pe luptătorii templieri într-unul din ordinele cavalereşti existente, sau să înfiinţeze unul nou pentru ei. Templierii erau mult prea valoroşi în războiul de Reconquista împotriva maurilor musulmani. Biserica, se spunea, chiar ar fi sugerat regelui James să înfiinţeze, în cetatea Montesa, un nou ordin cavaleresc, în care să fie primiţi toţi luptătorii templieri. Era, după cum credea cavalerul Raymond,

transformarea templierilor în *caballeros hidalgos* de Montesa, pentru a-i ascunde de Sanctitatea sa papa. Nu de Biserică, fiindcă Biserica îi proteja, ştiindu-i buni creştini.

Şi totuşi, suspicioşi ca de obicei, neîncrezători în cuvântul regal, cei doi comandanţi au hotărât să ascundă însemnele comanderiei şi puţinul ce le mai rămăsese din tezaur pentru ca, mai târziu, ei sau urmaşii lor să le preia şi să continue tradiţia templieră, peste veacuri. Tradiţia de apărare a identităţii spirituale creştine a locuitorilor iberici.

Cavalerul comandant Berenguer de Colla Saint-Just, care până atunci vorbea cu aţi nobili cavaleri, s-a apropiat de Raymond Saguàrdia.

- Mă copleşesc tot felul de gânduri, frate Berenguer şi nu din cele mai bune, i-a spus acesta, continuând să privească spre munţii îndepărtaţi.

- Ştiu, frate Raymond, este o zi tristă pentru noi toţi. Dar suntem puternici şi speranţa nu ne-a părăsit niciodată.

- Nici în faţa celei mai grele primejdii, ştiu. Mergem?

- Mergem, frate comandant. Vin toţi nobilii cavaleri, aşa cum am vorbit?

- Desigur. Fiecare din ei va lăsa un testament secret moştenitorilor săi, pentru ca aceştia să ştie unde să caute, atunci când va veni momentul. Mai devreme sau mai târziu, ordinul nostru templier va renaşte

Treizeci şi cinci de cavaleri templieri i-au urmat pe cei doi comandanţi în subteranele castelului, unde au pus, într-un loc secret, cele mai de preţ obiecte ale comanderiei.

- Fraţi cavaleri, li s-a adresat comandantul Raymond, când au terminat ceea ce au avut de făcut, să jurăm că nu vom trăda secretul tezaurului. Vom lăsa, prin testatemnt, urmaşilor noştri, semn unde să caute în cazul în care ordinul nostru templier ar avea nevoie de ceea ce am ascuns. Le vom transmite în scris, dar şi verbal, atunci când vom putea, următoarele cuvinte: *„pentru continuitate, acolo unde a început, tot acolo s-a întors!”* Şi cine va înţelege, înseamnă că este unul de-al nostru. Fiindcă numai noi ştim unde totul a început. Juraţi?

- Jurăm! au răsunat sinistru vocile lor în subteranele castelului Miravet.

Şase umbre, şase spirite au asistat, dintr-un colţ al încăperii subterane, la ritualul ce se desfăşura acolo. Şi au rostit şi ei jurământul, odată cu fraţii lor pământeni, dar era jurământ de apărare a acelor simboluri pentru care ei s-au sacrificat. Doi dintre cavaleri, Raymond şi Berenguer, le-au făcut un semn discret, înclinând capul. De salut sau de încurajare pentru acea misiune?!

2. Barcelona

Barcelona, în zilele noastre

Profesorii şi studenţii de la Facultatea de Istorie din Barcelona, la fel ca şi colegeii lor de la toate celelalte facultăţi, se pregăteau pentru vacanţa de vară. Era unul din momentele cele mai plăcute din viaţa personalului facultăţii, fiindcă deschidea o largă perspectivă asupra sezonului estival şi lăsa liber imeginaţiei să călătorească în locuri de recreere dintre cele mai exotice. Cu un mic amendament: o parte din studenţii anului doi ai facultăţii urmau să meargă, împreună cu profesorul asistent Ernesto de Colla, în practică la Institutul de cercetări istorice din oraş, timp de două săptămâni. Prin grija unui profesor din conducerea facultăţii, doctorul Silgo Navátos, a fost încheiat un protocol între facultate şi Institut şi conform protocolului, cei zece studenţi urmau să facă trierea şi catalogarea unui mare număr de documente aflate în depozitul institutului, operaţiune ce constituia pentru ei practica anuală. Asta, în timp ce alţi studenţi participau la practică pe şantiere arheologice sau realizarea unor lucrări scrise, video şi filme de documentare istorică.

Perioada de practică era diferită, de la grupă la grupă, dar pentru grupa de la Institutul de cercetări istorice, începea chiar la terminarea cursurilor. Era, de fapt, o continuare a cursurilor, pe perioada celor două săptămâni considerate ca practică universitară.

Ideea de a face o practică documentară utilă atât pentru studenţi, cât şi pentru institut, a avut-o profesorul asistent Ernesto de Colla atunci când, căutând o lucrare în arhivele institutului, a văzut mulţumea de documente încă nesortate şi necatalogate. A discutat, apoi, aspectul cu profesorul său, doctorul Silgo Navátos, la o partidă de golf, la clubul al căror membrii erau amândoi. Şi, desigur, profesorul a fost de acord. Mai mult, şi-a asumat chiar el sarcina de a convinge conducerea institutului pentru o astfel de colaborare.

Atât profesorul asistent Ernesto de Colla, cât şi studenţii, erau bucuroşi să desfăşoare activitatea de studiere a documentelor, trierea lor şi catalogarea după criteriile cerute de institut fiindcă, pe lângă faptul că era o muncă lejeră, plăcută, le oferea şi posibilitatea de a afla date istorice inedite, direct din sursele documentare necunoscute până atunci. Iar unii dintre ei îşi făceau planurile pentru lucrările anuale, pentru licenţă şi, de ce nu, pentru un posibil doctorat. În plus, rezolvau, fiecare din ei, una din problemele care le putea diminua calificativul anual: practica universitară.

Acum, erau în locul unde se ascundea o comoară, o comoară de informaţii istorice, parte a tezaurului cultural naţional. Iar profesorul Ernesto avea grijă ca studenţii lui să lucreze atent, conştiincios, îndrumându-i permanent. Nici nu-i era greu, având în vedere că avea o vârsă apropiată de cea a studenţilor. Aproape treizeci de ani. El însuşi participa la citirea şi trierea manuscriselor,

având în vedere pregătirea celui de al doilea doctorat, în istoria medievală.

La vreo trei zile de la începerea practicii, unul din studenţi, Ortiz Merina, a venit la masa profesorului Ernesto cu un pergament rulat sul, cu sigiliul desfăcut.

- Domnule profesor, am aici două manuscrise pe pergament, redactate în vechiul dialect catalan, cu multe cuvinte provensale. Eu nu pot descifra textul. Vi-l las dumneavoastră, poate înţelegeţi ceva din conţinutul lui. Am desfăcut sigiliul cu grijă, nu este degradat. Doi călăreţi pe un cal. Ce poate însemna asta?

Ernesto de Colla a luat pergamentul în mână aşa cum era, răsucit sul, ţinându-l cu grijă.

- Sunt manuscrise templiere, Jorge. Mulţumesc, mă ocup eu, i-a spus el studentului, după care a întins cele două pergamente pe masă.

A privit atent cele două pergamente. Cu greu, a reuşit să înţeleagă, nu scrisul, care era citeţ, înflorat, ci cuvintele arhaice. Pe ambele pergamente, care aveau dimensiuni egale, late de vreo douăzeci de centimetri şi lungi de vreo treizeci, erau texte scrise cu un fel de cerneală neagră, în stilul secolelor 12 şi 13. Ernesto le-a citit de trei, patru ori şi, de fiecare dată, părea că înţelegea tot mai bine că documentul din faţa lui avea valoare istorică, deşi nu înţelegea semnificaţia tuturor cuvintelor. Avea, poate, o foarte mare valoare documentară.

Şi-a rotit privirea prin sală, unde studenţii lucrau

într-o linişte deplină, similară cu atmosfera de sală de curs. O atmosferă care-i plăcea atât de mult profesorului şi-i facilita atenţia spre studiu, spre necunoscutele fapte istorice ce aşteptau să fie făcute descifrate. Apoi, privirea i s-a oprit, din nou, pe manuscrise, ţinute întinse pe masă. Sigiliul i-a atras atenţia. Nu semnificaţia, cu cei doi călăreţi pe un cal, pe care o ştia, ci faptul că a mai fost deschis, cu mult timp înainte şi refăcut, cu mare grijă, însă cu altfel de ceară. Îl putea considera ca un singur manuscris, fiindcă şi textul se referea la evenimente unitare, cu mare legătură între ele.

„Cum a ajuns manuscrisul din Miravet în arhiva institutului din Barcelona? Şi când? Sigiliul a fost redeschis, probabil tot în perioada când a fost scris şi apoi completat, de aceeaşi persoană, după cum arată forma literelor. Cuprinde, cred eu, date de o valoare inestimabilă despre ordinul templier în Catalonia. Un fel de raport de activitate. Va trebui să-l studiez cu mare atenţie."

Gândurile lui Ernesto de Colla s-au îndreptat spre cavalerii ordinului templier. Ştia câteva lucruri despre acest ordin cavaleresc, militar şi religios, dar însuficient pentru a face o analiză de specialitate a acelei perioade din istoria cavalerismului. Nu a fost interesat, până atunci, de ordinele cavalereşti dar, ca istoric, avea destule cunoştinţe despre acestea, în special despre cele care au existat şi încă mai există în ţinuturile iberice. Printre aceste ordine cavalereşti era, desigur şi ordinul

templierilor.

„Foarte interesante textule de pe pergamente, dar trebuie să studiez mai aprofundat istoria templierilor şi a castelului Miravet, pentru a înţelege adevărata valoare a documentului. Un articol pentru revista de istorie? Sau o lucrare independentă pe baza documentului? Da, ar fi interesant să pregătesc un articol bine documentat pentru publicare! Sunt aproape convins de marea valoare a pergamentului!"

Tentaţia de a scrie un articol, cu un subiect inedit, era prea mare. S-a ridicat de la masa de lucru şi a plecat în căutarea colegului său, istoricul Fabio Garcia, bibliotecarul institutului. L-a găsit în bibliotecă, la una din mesele de lucru, în faţa calculatorului.

- Hola, Fabio! i-a spus a el oprindu-se lângă masa de lucru.

Apoi a continuat:

- Am nevoie de ajutorul tău, Fabio.

- Despre ce este vorba?

Fabio a sesizat în vocea lui Ernesto un ton aparte, binecunoscut, întâlnit la toţi cercetătorii, ceea ce i-a adus un zâmbet pe faţă.

- Ştiu, a continuat el, ai nevoie de documentaţie pentru o nouă lucrare?!

- Intuitiv, ca întotdeauna.

Zâmbetul lui Fabio i-a alungat nerăbdarea şi l-a făcut pe Ernesto să zâmbească, la rândul său.

- Da, ai dreptate. Mă interesează istoria templierilor,

mai ales perioada anilor 1300-1320.

- Doar atât? Cât de amplă să fie bibliografia? Şi când vrei cărţile?

Fabio s-a ridicat de pe scaun, privindu-l pe Ernesto cu acelaşi zâmbet prietenesc.

- Aş vrea doar o enciclopedie despre templieri şi una, două lucrări de refeinţă. Le voi studia zilele acestea, aşa că ar trebui să fie ceva concis, sintetic, dar cuprinzător.

- Perfect. În jumătate de oră este bine? Mă găseşti tot aici.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru amabilitate, Fabio.

- Deja mi-ai mulţumit. Ne vedem mai târziu.

Plecând spre sala de studiu a institutului, lui Ernesto i-a venit ideea de a cere ajutorul şi pentru actualizarea textului de pe pergamente la limba catalană de astăzi. S-a întors, deci, la Fabio Garcia. Văzându-l, acesta a afişat o faţă întrebătoare.

- Fabio, cine dintre colegii noştri cunoaşte cel mai bine vechiul dialect, să spunem, din secolul 12?

Fabio l-a privit un moment zâmbitor, apoi i-a răspuns cu o uşoară notă de satisfacţie:

- Aici, la muzeu, cred că eu cunosc cel mai bine dialectul nostru vechi. De ce?

- Am un manuscris şi aş vrea să actualizez textul. Mă ajuţi?

- Binenţeles. Adu-l aici, să facem o copie şi mă voi

ocupa de el. Apropos, ţi-am pregătit primele cărţi din bibliografie.

- Mulţumesc, Fabio. Ce operativ eşti!

Pe colţul mesei de lucru, erau pregătite câteva lucrări printre care „Enciclopedia templieră", „Saint Bernard de Clairvaux şi ordinele cavalereşti" şi „Templierii în Peninsula Iberică".

- Sper că vei găsi în aceste lucrări ceea ce ai nevoie. Semnează, te rog, fişa de primire. Mă suni dacă mai ai nevoie de ceva.

- Mulţumesc, din nou, Fabio.

- Oricând ai nevoie. Te anunţ când textul va fi actualizat.

În zilele care au urmat, munca pe care studenţii o desfăşurau la institut era din ce în ce mai eficientă şi mai bine apreciată, ceea ce i-a încântat pe toţi participanţii. Ernesto a muncit alături de ei, studiind şi clasificând documentele istorice, iar după amiază studia şi lucrările despre templieri. Datele despre templieri erau mai mult decât interesante, astfel că studiul lucrărilor i-a ocupat aproape tot timpul liber.

Pe măsură ce afla noi date despre cavalerii templieri, înţelegea tot mai bine contextul în care au fost scrise textele de pe cele două pergamente.

Au trecut trei zile de când i-a dat prietenului său Fabio Garcia fotocopia celor două manuscrise şi acesta nu l-a contactat. De ce oare? Ernesto era foarte nerăbdător să analizeze textul actualizat, să înţeleagă

sensul, semnificaţia fiecăruia din ele. „*Nu a avut timp să actualizeze textele, este totuşi o muncă delicată. Mai aştept o zi, două, apoi îl caut eu”.*

A doua zi, în jurul amiezii, Ernesto discta cu unul dintre studenţi, răspunzându-i la întrebări despre clasificarea unui manuscris. La un moment dat, o studentă necunoscută s-a apropiat de masa unde se afla profesorul, s-a oprit şi a aşteptat ca acesta să termine de vorbit.

- Domnul profesor de Colla? a întrebat ea pe un ton hotărât, dar suficient de politicos.

- Da, eu sunt, s-a întors el spre studentă, privind-o întrebător.

În faţa lui se afla o tânără de vreo douăzeci şi cinci-douăzeci şi şase de ani, brunetă, cu faţa prelungă încadrată de un păr frumos, lăsat până la umeri, care-l privea serioasă, cu nişte ochi negri, pătrunzători. De înălţime medie, sveltă, îmbrăcată cu pantalon alb şi o bluză galben portocaliu, afişa o atitudine aproape arogantă, care contrasta cu frumuseţea ei evidentă.

Ernesto a continuat să o privească, remarcând atât frumuseţea ei, cât şi atitudinea hotărâtă, care i-a plăcut.

- Domnule profesor, sau colega, a început tânăra să vorbească pe acelaşi ton hotărât, am primit de la Fabio copia manuscriselor dvs. Am actualizat textele şi m-am grăbit să vi le aduc, bănuind că aveţi nevoie urgentă de ele.

În timp ce vorbea, i-a întins mai multe coli de hârtie.

Neplăcut surprins, Ernesto a luat colile şi nu şi-a stăpânit întrebarea:

- Cine eşti?

„Fabio are mare încredere în studentă, dacă i-a dat manuscrisul."

Tânăra i-a răspuns, cu un uşor zâmbet pe faţă, aşteptând reacţia profesorului:

- Sunt Carmen Diaz, arheolog, colaboratoare a muzeului. Şi dialectolog.

Ernesto a făcut ochii mari, apoi a încercat să-şi repare greşeala.

- Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară. Nu înţelegeam de ce Fabio v-a dat dumneavoastă manuscrisul. Trebuie să vă mulţumesc pentru ajutor.

- Nu am făcut mare lucru, domnule profesor. Doar am verificat actualizarea făcută de Fabio. Lui trebuie să-i mulţumiţi.

- Îi voi mulţumi, fiindcă m-a ajutat mult. Dar vă mulţumesc şi dumneavoastră.

- Mă bucur că v-am putut ajuta.

Aroganţa afişată de Carmen Diaz la sosire a dispărut, tânăra afişând o atitudine complet diferită: amabilă, deschisă, cu faţa zâmbitoare şi ochii plini de o lumină stranie. Era mulţumită că l-a pus în încurcătură pe tânărul profesor asistent. L-a mai văzut de câteva ori la muzeu şi a remarcat, involuntar, alura lui sportivă,

eleganţa şi, de ce nu, faptul că era mai mult decât agreabil. *„Un tip bine!”* Era o constatare rămasă undeva, în subconştient. Constatare care era valabilă şi acum, când i-a înmânat manuscrisul.

- Mă scuzaţi, trebuie să plec, i-a spus ea, îndepărtându-se, iar Ernesto şi-a reluat munca alături de studentul lui, nerăbdător, totuşi, să citească filele manuscrisului.

Câteva minute mai târziu, întors la masa lui de lucru, Ernesto a început să citească ceea ce i-a adus Carmen Diaz. Iar când au terminat de citit întregul text, a rămas profund impresionat.

Documentul era un raport, întocmit de cavalerul Raymond Saguàrdia, comandantul comanderiei Mas Deu din Provence şi avea două părţi, fiecare parte scrisă pe un pergament separat. *„Aşa se explică existenţa a două pergament, a înţeles el”*.

Prima parte, datată 12 decembrie 1307, a fost întocmită de comandant în castelului Miravet şi descria modul în care el şi luptătorii comanderiei sale au părăsit, pe ascuns, cazarma Mas-Deu din Provence, pentru a nu fi arestaţi de oamenii regelui Philip. Era o adevărată istorie a unor evenimente importante din viaţa templierilor, care continua cu descrierea primirii lor la comanderia din castelul Miravet, acţiunile pentru respingerea asediului instituit de armata regelui James II de Aragon şi hotărârea cavalerilor, luată într-un final, de a se preda regelui. Ei justificau predarea armelor şi a

castelului, fapt incredibil şi nemaiîntâlnit în istoria ordinului, prin aceea că nobilii cavaleri nu voiau să lupte împotriva armatei regale şi să verse sânge creştin.

Cavalerul Raymond Saguàrdia descria, de asemenea, sentimentele de dezamăgire, chiar de revoltă la adresa Sanctităţii Sale Papa, pentru măsurile radicale luate împotriva ordinului. Descria şi intenţiile de viitor ale fiecăruia dintre cei treizeci şi cinci de cavaleri templieri. Raportul se încheia cu fraza: *„pentru continuitate, acolo unde a început, tot acolo s-a întors!"*

„Ce semnificaţie ar putea avea?", s-a întrebat Ernesto la prima citire a textului adaptat la scrierea din zilele noastre. *„Un salut, o urare pentru camarazii lui?"*

A doua parte a raportului era scrisă cu un altfel de cerneală şi datată 16 iunie 1314. Cavalerul Raymond scria că a fost lăsat să plece din Miravet şi s-a întors la sediul lor din Mas-Deu, împreună cu toţi membrii comanderiei, printre care şi cavalerul comandant adjunct. Acest lucru a fost posibil deoarece comanderia Miravet a fost desfiinţată *de facto,* iar castelul a fost donat de rege cavalerilor ospitalieri ai Sfântului Ioan de Ierusalim. Aflaţi sub protecţia regelui Aragonului, Raymond şi subordonaţii lui şi-au putut continua activitatea ca membrii ai ordinului templier şi după capitulare, în 1308, cu toate că, ceva mai târziu, ordinul a fost desfiinţat legal, prin bulă papală în 1312. În primăvara lui 1314, au venit la ei trei cavaleri ai noului ordin nobiliar, înfiinţat de regele Jamais, în cetatea

Montesa, de lângă Valencia. Membrii noului ordin erau aproape în totalitate templieri, de la diferitele comanderii, care au fost de acord să continue lupta de Reconquista. Cei care nu voiau, sau nu puteau lupta, erau primiţi în mănăstiri şi beneficiau de o pensie. El, Raymond, scria în raport, va participa împreună cu toţi membrii comanderiei, cavaleri, capelani şi sergenţi, la luptă împotriva necredincioşilor mauri, atunci când regele avea nevoie de ajutorul lor. Textul se încheia cu aceeaşi expresie: *„pentru continuitate, acolo unde a început, tot acolo s-a întors!"*

Profesorul Ernesto de Colla a continuat să privească în tăcere pergamentul aflat pe masă, în faţa sa, lăsându-se relaxat pe spătarul scaunului confortabil. Lângă el, în sală, unii dintre studenţi sortau documentele, aruncându-şi privirile peste conţinutul lor, alţii erau ieşiţi cu diverse treburi. *„Tineri buni, de viitor"*, s-a gândit el, privindu-i cu simpatie. Apoi gândul i-a fugit departe, în timp, spre alţi tineri din vremurile în care s-au întâmplat evenimentele descrise pe pergamentul din faţa lui. Evenimente despre care a citit în lucrările pe care i le-a dat Fabio Garcia.

...La începutul secolului al 14-lea, în anii 1300, regele Franţei, Philip cel Frumos, un om rău, lacom, cheltuitor, ca mai toţi regii vremii, şi-a golit visteria, în timp ce cheltuielile sale creşteau mereu. Taxe şi impozite asupra populaţiei, o tentaţie care a făcut din statele regale duşmanii oamenilor, nu mai putea pune, ajunsese la

limita suportabilului. Şi totuşi, avea nevoie de bani. Atunci s-a gândit să confişte banii, bunurile şi proprietăţile ordinului cavalerilor templieri, despre a cărui bogăţie circulau multe legende. Pentru el nu conta faptul că membrii ordinului templier, timp de două secole, au apărat creştinătatea cu preţul vieţii a zeci de mii de luptători dintre cei mai valoroşi. Important era să găsească bani, mulţi bani.

Prin câţiva procurori regali, a inventat păcate grele, printre care şi erezia, declanşând apoi o persecuţie teribilă împotriva templierilor, în frunte cu marele lor maestru, Jacques de Molay. În acest complot a fost atras şi Papa Clement V, un om slab, duplicitar şi făţarnic. Astfel că, în 13 octombrie 1307, armata lui Philip, armată creştină, a arestat majoritatea templierilor din regatul Franţei, căutând banii şi obiectele de tezaur ale comanderiilor templiere. Spre surprinderea tuturor, nu au fost găsiţi nici bani, nici bijuterii şi, cu atât mai puţin, tezaurele comanderiilor templiere. Bolnav de supărare, regele Philip a puruncit supunerea cavalerilor templieri arestaţi la cruzimi inimaginabile şi nici în acest mod nu a găsit tezaurele. Şi tot spre surprinderea ceştinătăţii, Papa Clement a emis o bulă papală, la sfârşitul anului 1307, prin care cerea arestarea cavalerilor templieri în toate regatele creştine şi cercetarea lor de către biserică pentru a stabili dacă aceştia se fac vinovaţi de erezie. Cei nevinovaţi, urmau să fie eliberaţi, iar cei vinovaţi erau pedepsiţi de Inchiziţie.

În acest context, la insistenţele repetate ale Vaticanului, regele Aragonului şi Cataloniei, James II, a poruncit arestarea templierilor de pe teritoriul regatului, inclusiv a celor din castelul Miravet, centrul unei mari şi puernice comanderii. Majoritatea templierilor din regatele iberice, ştiindu-se nevinovaţi, au refuzat să se predea aproape un an, timp în care şi-au apărat comanderiile cu preţul vieţii.

La rândul său, regele James, la fel ca ceilalţi regi iberici, convinşi de nevinovăţias templierilor, au găsit, în timp, o cale de compromis: aceea de a coopta o parte din templieri în ordinele cavalereşti existente, urmând ca în mod discret să înfiinţeze alte ordine cavalereşti care să-i preia pe toţi templierii, respectându-le chiar structura organizatorică. Acest lucru a fost determinat, în principal, de desfiinţarea ordinului templier prin bula papală emisă în martie 1312.

Regele Philip nu a putut trece peste ruşinea de a fi fost păcălit de templieri, astfel că a poruncit ca marele maestru Jacques de Molay şi alţi trei mai cavaleri să fie arşi pe rug, lucru ce s-a întâmplat la 18 octombrie 1314, pe Île de la Cité. În momentul morţii, marele maestru şi-a proclamat nevinovăţia şi a chemat la judecata Domnului, până într-un an, pe regele Philip, pe Papa Clement şi pe procurorul regal Guillaume de Nogaret. Era un adevărat blestem. Un blestem asupra lui Philip, ca dinastia lui şi regalitatea să se stingă în Franţa după a treispezecea generaţie.

„Este aproape de necrezut că blestemul lui de Molay s-a împlinit întocmai”, s-a gândit Ernesto intrigat.

Şi tânărul profesor a rămas la fel de nedumerit de naivitatea şi credulitatea maestrului de Molay în privinţa regelui Philip. *„Ce l-a determinat pe maestrul templier să se predea acelui rege egoist? Nu numai că s-a predat, dar a predat întregul ordin cavaleresc, a sacrificat mii de oameni care i-au încredinţat viaţa. A fost un erou sau un antierou, un credul?„*

Ernesto înclina spre credulitatea uimitoare a lui Jacques de Molay. Poate acesta s-a bazat pe faptul că era rudă prin alianţă cu regele, i-a botezat acestuia unul din copii, Charles, care a decedat la vârsta de doi ani. Mai mult, cu o zi înainte de arestarea sa, maestrul de Molay a fost, alături de regele Philip, la înmormântarea cumnatei acestuia, Catherine de Valois. Deşi avea destule informaţii despre intenţiile lui Philip, Jacques de Molay nu le-a dat crezare. *„De ce? Dar ceilalţi cavaleri din conducerea ordinului? Nici ei nu au conştientizat pericolul?”*

Profesorul Ernesto s-a întrebat şi de ce a refuzat Jacques de Molay, în 1306, să fuzioneze cu Ordinul cavalerilor ioaniţi, cavalerii de Malta de mai târziu. Din orgoliu? Din lipsă de viziune? Prin fuziune, ordinul ar fi existat poate şi astăzi, cu întreaga lui structură administrativă, a cărei bază erau comanderiile. Ca, de exemplu, comanderia Mas-Deu, din Trouillsa, de lângă Perpignan.

Din lucrările citite, Ernesto a aflat că aceasta era una dintre cele mai mari şi bogate comanderii templiere, sprecializată în producţie agricolă, viticolă şi pomicolă, lucrând pentru aprovizionarea comanderiilor luptătoare din Ţara Sfântă şi Peninsula Iberică.

Înfiinţată în anul 1136, comanderia a funcţionat ca o casă templieră, având în subordine mai multe mici comanderii[4]. De aceea, Mas-Deu a avut un număr limitat de oameni, nu mai mult de treizeci, incluzând cavaleri, capelani şi sergenţi[5]. Din anul 1670, regiunea Perpignan a fost încorporată în Regatul Mallorca, parte a Regatului Aragonului şi Cataloniei, condus de James II. Acest lucru i-a împiedicat pe oamenii regelui Filip să aresteze templierii din Mas-Deu în 1307.

În acelaşi an, comandantul Raymond Saguàrdia şi templierii din subordinea sa au părăsit comanderia Mas-Deu şi s-au refugiat în castelul Miravet, din provincia Tarragona, sediul unei alte importante comanderii.

La scurt timp, armata regelui James a atacat castelul pentru a-i aresta pe templieri, dar aceştia au rezistat sub comanda lui Raymond Saguàrdia, până în decembrie 1308, când s-au predat.

În noiembrie 1312, episcopul de Tarragona a proclamat nevinovăţia templierilor, care au avut posibilitatea să intre în alte ordine cavalereşti, să meargă

[4] J. Miret „ Casele templiere şi ospitaliere în Catalonia”
[5] Wikipedia, Enciclopedia liberă.

la una din mănăstiri sau să se întoarcă la familie. Raymond Saguàrdia a participat la luptele de Reconquista, după care s-a reîntors la Mas-Deu, care fusese donată ordinului cavalerilor Ioaniţi[6]. Aici a beneficiat de pensie până după anii 1330.

În următoarele două zile, manuscrisul i-a captat întreaga atenţie. Un nume, pe care Ernesto l-a găsit în lucrările despre templierii din Mas-Deo, îi apărea mereu în minte. Era numele cavalerului Berenguer de Colla, mareşal al comanderiei Mas-Deu şi, apoi, mareşal al comanderiei Miravet. Mai târziu, acesta a fost avansat ca mare ofiţer al ordinului de Montesa. Ultima mentiune despre cavalerul Berenguer îl localiza prin anul 1355, în satul fortificat Prats de Mollo, regiunea Roussillon, alături de alţi cavaleri ai ordinului de Montesa[7].

„Cine a fost acest cavaler? Era o simplă coincidenţă? Coincidenţa de nume ar putea avea vreo explicaţie? Sau nu? Mai mult ca sigur este o coincidenţă. Am eu lucruri mai importante la care să mă gândesc. Coincidenţe de nume s-au întâlnit mereu de-a lungul secolelor”, şi-a îndepărtat el gândul.

Şi totuşi, pentru liniştea lui, trebuia să discute cu cineva. Cu cine oare? Cu şeful lui de catedră, doctorul Silgo Navátos, nu putea discuta un astfel de lucru şi cu

[6] Wikipedia, Enciclopedia liberă.
[7] Idem

atât mai puţin cu alţi profesori, colegi la facultate. *„Fabio Garcia! Da, cu el pot discuta”.*

I-a povestit lui Fabio gândurile sale, străduindu-se să-şi ascundă interesul pentru această coincidenţă de nume, coincidenţă care sfida timpul. Fabio, la rândul lui, a acordat puţină atenţie celor spuse de Ernesto, avea multe alte preocupări care să-i capteze interesul. Au convenit ca, dacă Fabio va întâlni, în lucrările pe care le studia, numele *de Colla*, să-l anunţe pe Ernesto, care să studieze perioada şi contextul în care se vorbea despre personajele cu acest nume.

„Puţin probabil să mai întâlnească acest nume în documentele istorice, dar, cel puţin, m-am liniştit în această privinţă”.

Oarecum edificat asupra manuscrisului templier şi a contextului istoric în care acesta a fost scris, Ernesto i-a solicitat o întâlnire profesorului Silgo Navátos, pentru a-l consulta asupra conţinutului documentului. Şi mai voia să-i ceară profesorului acordul asupra acţiunilor pe care urma să le întreprindă în viitor, la Miravet. Întâlnirea urma să aibă loc a doua zi, la institut, ziua când se termina şi practica studenţilor.

*

În sfârşit, perioada de practică a studenţilor s-a terminat, spre bucuria acestora. Începea vacanţa mult aşteptată. Înainte de despărţire, Ernesto de Colla le-a

spus că, probabil, va avea nevoie de ajutorul unora dintre ei, într-o expediţie ştiinţifică. Expediţia, considerată o continuare a perioadei de practică, va fi undeva în apropiere de Tarragona şi va dura aproape o săptămână. Studenţii care vor să participe, vor comunica acest lucru secretariatului facultăţii.

După plecarea studenţilor, Ernesto s-a îndreptat spre biroul directorului institutului, profesorul doctor Javier de Montesa, un cunoscut om de ştiinţă. Secretara directorului fusese înştiinţată de sosirea lui, astfel că l-a condus imediat în birou, unde se afla şi profesorul Silgo Navátos.

Doctorul Javier de Montesa l-a primit cu amabilitate pe tânărul profesor asistent care, împreună cu studenţii săi, au ajutat personalul institutului la catalogarea documentelor istorice. Profesorul Javier de Montesa avea o înfăţişare distinsă. De vreo şaizeci de ani, înalt, slab, cu părul cărunt tuns îngrijit, faţa prelungă şi privirea pătrunzătoare, era un adevărat aristocrat al ştiinţei. Când uşa s-a deschis, profesorul s-a ridicat din fotoliu şi l-a întâmpinat pe Ernesto cu mâna întinsă, zâmbindu-i amabil.

- Mulţumesc pentru sprijin, profesore de Colla, i-a spus el. Cafea, ceai, apă?

- Mulţumesc, domnule doctor. Un ceai, dacă se poate. Apoi, l-a salutat pe profesorul său, Silgo Silgo Navátos, care se ridicase şi el din fotoliu.

- Domnule profesor, vă mulţumesc pentru că v-aţi făcut timp să ne întîlnim.

- Îmi face plăcere să te văd, Ernesto. Şi-mi face plăcere să-l întâlnesc şi pe fostul meu coleg de facultate, Javier, i-a răspuns Silgo Navátos bine dispus.

După alte câteva minute de discuţii amabile, Ernesto le-a povestit despre documentul templier pe care studenţii l-au găsit în arhiva institutului. Când au auzit despre conţinutul manuscrisului, cei doi profesori s-au privit surprinşi unul pe celălat, gest care nu i-a scăpat lui Ernesto. *„Aşadar”*, s-a gândit el, *„documentul era cu adevărat important, după cum rezulta din reacţia celor doi istorici reputaţi”*.

- Avem textul actualizat, a continuat Ernesto şi m-am gândit să verific pe teren cele descrise de comandandul comanderiei. Dar este nevoie de aprobarea dumneavoastră, domnule profesor de Montesa, documentul aparţinând institutului.

- Interesant! Unde este acum documentul? a întrebat doctorul Javier de Montesa.

- A fost predat imediat bibliotecii institutului, domnule profesor, împreună cu textul actualizat. O copie a textului actualizat este la mine, i-a răspuns Ernesto întinzându-i cele câteva coli de hâtie.

Directorul a luat copia textului şi s-a întors spre colegul lui, profesorul Silgo Navátos.

- Vrei să vezi manuscrisul, Silgo?

- Binenţeles, dacă eşti atât de amabil. Mă interesează foarte mult.

- Aşteaptă, te rog.

A comunicat prin interfon direct cu unul din bibliotecari şi în câteva minute, manuscrisul templier în original era în mâna lui.

Ambii profesori s-au ridicat din fotolii şi au examinat, unul lângă altul, cu o curiozitate profesională, fiecare papirus, sigiliul şi apoi textele originale. În acest timp, Ernesto, stând în fotoliul său, îi privea intrigat pe cei doi profesori, surprins de interesul din ce în ce mai mare pe care aceştia îl acordau manuscrisului. La un moment dat, doctorul Silgo Navátos l-a făcut atent pe Javier de Montesa asupra unui pasaj din text, apoi s-au privit cu subînţeles.

Când au terminat de citit întreg textul original, cei doi s-au aşezat în fotolii, gânditori, iar Javier de Montesa a pus manuscrisul pe masa birou de lângă el.

- Cu cine ai mai discutat despre manuscris, Ernesto? l-a întrebat de Montesa.

- Cu Fabio Garcia şi cu arheologul Carmen Diaz, i-a răspuns Ernesto.

- Carmen Diaz?

- Da, domnule profesor, Carmen Diaz este arheolog şi dialectolog. L-am rugat pe Fabio să-mi acualizeze textul şi el a solicitat-o pe Carmen Diaz să se ocupe de acest lucru.

- Bine. Vorbesc eu cu ei, i-a răspuns de Montesa.

Manuscrisul rămâne la mine şi nu mai discutăm cu nimeni despre el. Ce spui, Silgo?

- Perfect. Mi se pare foarte bună ideea lui Ernesto de a verifica pe teren cele descrise de Raymond Saguàrdia.

- Unde, la Mas-Deu? l-a întrebat de Montesa.

- Şi acolo, dar să înceapă cu Miravet. Aici, la fort este dezlegarea enigmei, i-a răspuns, pe un ton plin de convingere, profesorul Silgo Navátos.

- Ai dreptate. Şi eu cred la fel.

- Ernesto, i s-a adresat profesorul Silgo Navátos, care crezi că este semnificaţia frazei ...*„pentru continuitate, acolo unde a început, tot acolo s-a întors!”?*...

- Am doar o bănuială, a răspuns acesta. Asta după ce am studiat câteva lucrări despre templieri. Înainte de a se preda armatei regelui James II, cavalerii templieri au suspendat activitatea comanderiei, fără a o desfiinţa şi au ascuns simbolurile acesteia. În subteranele templului a început, în subterane se termină activitatea comanderiei lor. Sau a ordinului templier? Astfel încât, în orice moment, mai devreme sau peste veacuri, adevărata comanderie, cea originală şi-ar putea relua activitatea temporar suspendată. Poate chiar şi ordinul templier , cel original, înfiinţat de Hugues de Payens, pe care niciodată nu l-au considerat desfiinţat, ci doar cu activitatea suspendată.

Din nou, cei doi profesori s-au privit unul pe

celălalt. Se putea observa uşor că erau mulţumiţi de răspunsul lui Ernesto, care le confirma, probabil, ceea ce gândeau ei înşişi.

- Poate ai dreptate. Pentru a cerceta castelul, ai nevoie de ajutoare. Profesorul Silgo Navátos l-a privit întrebător.

- Aşa este, am nevoie de ajutoare. Cred că mă vor ajuta câţiva din studenţii mei, nu mai mult de cinci. Şi mai am nevoie de scanere, lanterne, unelte de arheologie.

- Dacă îmi dai o listă cu materialele necesare, în două zile le vei avea gata pregătite. Avem şi la institut astfel de materiale, folosite pentru cercetările noastre arheologice, s-a oferit Javier de Montesa.

- Mulţumesc, domnule profesor, ar fi un ajutor mare pentru mine.

- Bine, organizează grupul şi anunţă-ne când poţi pleca. Eu mă ocup de autorizaţiile necesare cercetărilor de la castelul Miravet, i-a spus profesorul Silgo Navátos. Dar până la plecarea ta, vom mai discuta.

- Mulţumesc, domnule profesor. Acum, eu merg la bibliotecă să caut materiale despre istoria castelului Miravet, le-a spus Ernesto, ridicându-se din fotoliu.

- Foarte bine. Ne vedem cât de curând, i-a răspuns Silgo Navátos. Eu mai rămân puţin.

Dar a rămas în biroul directorului muzeului mai mult de o oră, discutând despre multe lucruri, inclusiv despre evenimentele descrise de Raymond Saguàrdia. Dacă Ernesto de Colla ar fi asistat la discuţie, ar fi fost

mai mult decât uimit de ceea ce ar fi auzit acolo.

Ernesto avea însă altceva de făcut: să caute, împreună cu Fabio Garcia, două, trei lucrări de referinţă despre castelul Miravet şi despre comanderia templieră de acolo. Şi, mai ales, să vadă dacă Fabio a găsit date despre cavalerul Berenguer de Colla.

A găsit, binenţeles, destule lucrări istorice despre castel, din care a ales câteva mai importante, pe care urma să le studieze în acele zile. Cât despre cavalerul templier Berenguer de Colla, Fabio nu a găsit nici o referinţă documentară. Aşa că, oarecum dezamăgit, s-a grăbit să plece spre casă, obosit după o zi plină de evenimente.

*

După discuţia purtată cu profesorii Silgo Navátos şi Javier de Montesa, apoi cu Fabio Garcia, Ernesto de Colla s-a înapoiat acasă, având la el şi trei din lucrările despre castelul Miravet.

Se făcuse seară, dar căldura zilei de vară se simţea încă, destul de bine. Aparatul de aer condiţionat automat şi-a făcut datoria, în apartament era o temperatură plăcută, aşa cum a setat-o el. Nerăbdător să revadă documentele cu calm, în linişte, a făcut un duş şi a îmbrăcat haine uşoare, de casă. Abia atunci a simţit senzaţia de foame şi cum nu avea prea multe alimente în

frigider, a comandat prin telefon o cină uşoară, din peşte şi legume. Apoi, s-a aşezat comod în fotoliu şi a început să răsfoiască lucrările pe care le-a adus de la bibliotecă.

Din nou a întâlnit numele cavalerului Berenguer de Colla în una din lucrările despre castelul şi comanderia Miravet.

„Cine eşti, cavalere Berenguer? Sau, mai bine zis, cine sunt urmaşii tăi? Numele nostru arată oare o legătură ereditară dintre noi doi? Eşti unul din strămoşilor mei? Să fie posibil acest lucru? Poate fi dovedit? Dar eu sunt istoric, ştiu cum pot cerceta documentele vremii şi pot face acest lucru. Mai ales că este o problemă care mă priveşte pe mine, personal. Însă ceva mai târziu, după ce termin cercetările despre manuscrisul templier. Documente care au legătură şi cu tine, cavalere!"

Gândul acesta l-a făcut pe profesolul Ernesto de Colla să reflecteze asupra situaţiei sale. Avea puţin peste treizeci de ani şi era profesor asistent la universitate. O realizare profesională foarte frumoasă, de care era, temporar, mulţumit. Temporar, fiindcă îşi continua studiile istorice pentru a deveni unul din experţii iberici în perioada evului mediu. Una din nerealizările lui, poate cea mai importantă, era familia. Nu a reuşit, până la acea vîrstă, să-şi găsească sufletul pereche, femeia pe care să o iubească, să poată împărţi cu ea bunele şi relele, să formeze o familie. A cunoascut câteva femei, fiinţe sensibile sau personalităţi puternice, dar nici una nu l-a

cucerit.

El, Ernesto, nu era prea sociabil şi poate nu-i era dat încă să o întâlnească pe cea care-i va fi aleasa inimii. De fapt, el nici nu cunoştea adevărata viaţă de familie. Rămas orfan de mic, crescut de o rudă îndepărtată pe care a pierdut-o imediat după terminarea facultăţii, nu a cunoscut dragostea părintească şi bucuria unui cămin fericit. Poate de aceea s-a dedicat studiului, devenind un om de bibliotecă, singuratic şi a evitat pe cât posibil legăturile de durată cu colegele de facultate, sau cu alte femei, întâlnite la activităţi universitare. Se ştia, la rândul său, puţin curtat de colegele din universitate, în ciuda faptului că arăta destul de bine. Puţin mai înalt decât media, cu înfăţişare de sportiv, faţa prelungă, tenul deschis şi părul şaten, tuns scurt, avea o înfăţişare mai mult decât agreabilă. Şi, după cum spuneau unii, avea o prestanţă înnăscută, accentuată de încrederea de sine şi privirea sa dominatoare, adeseori arogantă. Înfăţişare pe care nu a considerat-o niciodată importantă, ceea ce nu l-a împiedicat să practice în mod regulat golful, ca o modalitate de a-şi menţine o bună formă fizică, sau să poarte, din orgoliu, numai haine de calitate, fiind permanent bine îmbrăcat. Era, poate, ceva intuitiv care-l determina să fie mereu bine îngrijit, iar cine nu-l cunoştea, îl considera arogant. Nu era, în fond, decât o prestanţă ce venea din interiorul său. Şi din singurătatea cu care s-a obişnuit.

Despre ascendenţa sa familială, nu s-a interesat

niciodată, deşi a simţit uneori această nevoie. Ştia că provenea dintr-o familie cu stare materială bună, ceea ce i-a asigurat banii pentru studiu şi nevoile lui de zi cu zi. Însă altceva l-a marcat: faptul că nu avea un punct de plecare în viaţa lui, în devenirea sa familială. Nu avea un trecut al familiei, obiceiuri familiare, nu aparţinea nimănui. Avea impresia că familia de Colla începea şi se termina cu el. Nu a avut un cămin din care să plece şi unde să se întoarcă atunci când simţea nevoia unui loc unde să se simtă în siguranţă. Unde să aibă cu cine vorbi, unde să primească ajutor moral în momentele dificile. Se simţea singur pe drumul vieţii, o singurătate sentimentală permanentă care deja îl caracteriza. Ceea ce nu l-a împiedicat să aibă o viaţă socială, pe care însă şi-o controla cu atenţie. Evita orice complicaţii personale care i-ar fi putut tulbura armonia intimă. Iar acum, odată cu apariţia acelei posibilităţi de descoperire a strămoşilor săi, a primit exact ceea ce i-a lipsit: sentimentul de apartenenţă la o familie, cu părinţi, bunici şi străbunici.

Avea sentimentul că şi-a găsit însoţitori pe drumul vieţii, că tradiţia, care i-a lipsit până atunci, a înlocuit vidul din trecutul său. Şi acest sentiment i-a dat o altă perspectivă asupra vieţii şi viitorului său. Avea ce să transmită copiilor săi, iar pentru asta, trebuia să-şi întemeieze o familie.

Practic, manuscrisul templier i-a schimbat viaţa. Şi i-a completat personalitatea. Dar i-a adus însă şi

obligaţii. Una dintre obligaţii era aceea de a afla ce anume au ascuns vechii templieri în castelul Miravet, iar pe baza celor ce va găsi, să arate lumii cine au fost nobilii cavaleri templieri şi ce valori spirituale, de curaj, credinţă, loialitate şi compasiune au apărat şi promovat aceştia.

Era obligaţia lui de a promova în continuare, trecutul, tradiţia şi vechile valori morale şi spirituale ale vechilor şi adevăraţilor locuitori spanioli. Urmaşii vizigoţilor. Şi, acum a avut adevărata revelaţie a profesiei sale, acum a înţeles că alegerea profesiei de istoric, profesor de istorie, nu a fost întâmplătoare, ci o determinare transmisă prin veacuri de străbunicii lui, pentru a face cunoscută istoria tumultoasă, dar eroică a locuitorilor spanioli. A adevăratei culturi spirituale, a valorilor şi tradiţilor iberice transmise din generaţie în generaţie, a credinţei şi identităţii spaniole. Şi de apărare, cu scrisul, a acestei istorii. De ce tocmai lui i s-a dezvăluit manuscrisul? Nu ştia în acest moment, dar va afla. Era sigur de asta. Aşadar, va pleca la Miravet cât mai curând posibil.

3. Miravet, în zilele noastre

Studenţii profesorului Ernesto de Colla au parcurs drumul de la Barcelona până la Miravet, ceva mai bine de şaptezeci de kilometri, cu microbuzul. Fiind considerată o perioadă de practică, facultatea a fost de acord să suporte cheltuielile de deplasare şi de cazare ale celor cinci studenţi, doar profesorul plătindu-şi singur costurile. Ultima parte a drumului, de-a lungul râului, mărginit de apă şi de munte a fost de o frumuseţe unică, studenţii mutându-se toţi la geamurile microbuzului pentru a admira peisajele pe unde treceau. Nu se mai auzeau glume şi cântece, ca până atunci, ci doar exclamaţii de admiraţie.

Apoi, maşina a ieşit de pe drumul regional şi a urcat pe o străduţă până la pensiunea situată la marginea satului, la vreo două sute de metri de castelul Miravet. Deşi era ora amiezii, studenţii s-au grăbit să-şi lase bagajele la pensiune şi să urce la castel, renunţând să mai mănânce. Incitaţi de frumuseţea castelului, ce se înălţa falnic pe stânca abruptă, prăpăstioasă, mărginită de apele râului, erau nerăbdători să vadă panorama splendidă ce se deschidea în faţa lor: râul, satul şi munţii înconjurători. Apoi, voiau să vadă şi castelul, magnifica realizare medievală. Şi nu au fost dezamăgiţi. Era o fortăreaţă mare, complexă, apărată de două rânduri de

ziduri, cu două curţi interioară suficient de mari şi câteva alte construcţii medievale, din piatră, rezistente la armele folosite în acele timpuri.

Custodele castelului, doctorul Adolfo Diaz, fusese înştiinţat de sosirea lor, astfel că era pregătit să-i primească şi să le acorde asistenţa de specialitate. Odată sosiţi, Adolfo Diaz i-a condus, până aproape de înserare, peste tot, prin clădiri, pe ziduri şi prin săli. Încântaţi de cele ce vedeau, studenţii, viitorii specialişti în istorie, aveau mii de întrebări şi voiau răspunsurile atunci, pe loc, fără a realiza cât de repede trecea timpul.

Într-un târziu, s-au pregătit de plecare spre hotelul pensiune, nu înainte ca Ernesto să ia planul detaliat al castelului, cu întregul sistem subteran de coridoare şi încăperi. Voia să studieze planul subteranei, astfel încât, de dimineaţă, să înceapă munca de căutare a camerei secrete a templierilor încă de la primele ore. În acelaşi timp, trebuia să pregătească şi aparatura cu ultrasunete, scanerul, pe care au primit-o de la facultatea de arheologie, prin institut.

Aşa s-a şi întâmplat. Pregătiţi sub toate aspectele, Ernesto şi grupul de studenţi au început munca la primele ore ale dimineaţii. Activitatea s-a desfăşurat organizat, efectuându-se o primă cercetare vizuală a holurilor şi încăperilor subteranei, din partea de sud spre nord. De ce au început cu subteranele? Era planul de cercetare făcut de Ernesto, pe baza explicaţiei ce a dat-o expresiei folosită de comandantul templier pentru a

indica locul ascunzătorii:*„pentru continuitate, acolo unde a început, tot acolo s-a întors!”* Se putea traduce într.un singur fel. Pentru ca ordinul templier şi comanderia Miravet să-şi continue existenţa, urmaşii cavalerilor comanderiei trebuiau să caute ascunzătoarea în subterane. Fiindcă ordinul templier a fost înfiinţat de Hugues de Payens şi alţi opt cavaleri în Templul lui Solomon, din Ierusalim, mai exact în subteranele templului, care rămăseseră intacte după distrugerea templului de către Nabucodonosor, apoi, al doilea templu, de către romani. Deci, ceea ce era ascuns, s-a întors în subterane. În subteranele castelului Miravel, *templul comanderiei*.

Iar dacă una din comanderii îşi continua existenţa, în mod legal, după regulile Cartei Latine a Sfântului Bernard de Clairvaux, având stindardul, sabia comandorului, colanul comanderiei şi cele două sfeşnice, atunci îşi va continua existenţa însuşi ordinul templier, cel original. Cel autentic, tradiţional, cel înfiinţat de nouă cavaleri, conduşi de Hugues de Payens, format din luptători ce proveneau din rândul nobilimii. Fiindcă puteau fi cavaleri numai cei de viţă nobilă, ceilalţi, oamenii liberi, puteau fi sergenţi templieri. Titlul de cavaler era şi este el însuşi un titlu nobiliar autentic.

- Înseamnă că deja ştim ce să căutăm? s-a întrebat, cu voce tare, unul din studenţi.

- Aşa cred. Dacă aveţi o altă sugestie, o vom discuta chiar acum, i-a răspuns Ernesto. Nu aveţi nici o

sugestie? Bine, Vom proceda aşa cum am stabilit eu. Şi mai cred că, potrivit stilului lor de a a-şi crea ascunzători, templierii au ascuns obiectele într-o încăpere mascată prin construirea unui zid.

- Atunci, verificăm cu apartul toate zidurile laterale din subterană, pentru a depista eventualele spaţii goale.

- Aşa vom face. Deci, să începem lucrul.

Subteranele se întindeau pe o mare sprafaţă, aproape cât suprafaţa construcţiilor ce constituiau fortul. Cercetarea lor cerea, deci, destul de mult timp, chiar dacă lucrau metodic, după planul de dispunere a castelului. În plus, trebuiau să-şi asigure iluminatul fiecărei încăperi cercetate, măsuri de protecţie a muncii, întocmirea planurilor de dispunere cu măsurători exacte şi multe altele.

Doctorul Adolfo Diaz, custodele castelului şi a întregului sit istoric Miravet, a adus doi tehnicieni, care să-i ajute pe studenţi la montarea instalaţiei electrice portabile, dar ritmul muncii de cercetare a subteranei, în prima zi, a fost sub previziunile lor. Lipsa de experienţă era mult prea vizibilă. Acest aspect l-au discutat, Ernesto şi Adolfo, seara, pe terasa hotelului, unde s-au întâlnit să guste din minunatul vin local.

Atunci au avut şi prima discuţie detaliată despre manuscrisul templier, despre fortul Miravet şi modul în care a fost desfiinţat ordinul templier, ceea ce a dus la dispariţia misterioasă a întregului tezaur al ordinului şi

tezaurele comanderiilor. Ernesto a rămas impresionat de vastele cunoştinţe în domeniu ale lui Adolfo Diaz, lucru pe care i l-a şi spus.

- Mă flatezi, Ernesto. Ştiu poate mai multe lucruri decât alţii despre evul mediu şi ordinele cavalereşti, fiindcă m-am specializat în studierea acestei perioade. Nu ştiu însă atât cât aş vrea eu, de aceea studiez în continuare perioada evului mediu. Este o perioadă interesantă şi misterioasă din istoria noastră, a ibericilor. De fapt, lucrarea mea de doctorat a avut ca subiect participarea ordinelor cavalereşti la Reconquista în provincia Tarragona.

- Nu v-a interesat să predaţi la universitate, unde găsiţi şi materiale de cercetare istorică mai puţin cunoscute?

- Spune-mi, te rog, pe nume, doar suntem colegi. Despre munca la universitate? Am predat, cu ceva ani în urmă, poate voi reveni la catedră peste alţi câţiva ani. Ştii, când am venit la Miravet pentru documentare în vederea întocmirii lucrării de doctorat, m-am îngrozit de dezordinea pe care amgăsit-o aici. Era un sit părăsit. Atunci m-am hotărât să preiau eu în administrare situl, să inventariez şi să fac aici un adevărat muzeu în aer liber. Mi-au trebuit ani de zile să organizez muzeul, să fac o arhivă proprie, să introduc fortul în circuitul turistic şi încă nu am terminat. Mai am multe de făcut aici. Mă bucur că aţi venit voi, fiindcă împreună vom întocmi

planurile întregii subterane. Poate găsim şi tunelurile de refugiu spre râu, despre care circulă destule legende.

- Spune-mi, te rog, câteva lucruri despre fort. M-am documentat înainte de a veni aici, dar insuficient.

- Ce pot să spun? Castelul Miravet se află la vreo 70 kilometri sud-vest de Tarragona, pe malul râului Ebro. El a fost construit pe sânca de pe malul nordic al râului, pe ruinele unui fort vechi, maur, construit în secolul 8. Pe ruinele fortului, cavalerii templieri au ridicat fortul în secolul 13, după modelul forturilor din Ţara Sfântă, având o formă dreptunghiulară. Locul este ideal pentru o bună apărare, pe stânca ce parcă se ridică din apa râului. Totuşi, templierii cu ridicat ziduri puternice, cu creneluri şi turnuri de apărare, mai ales pe latura nosrdică, unde au săpat şi şanţiri adânci.

În interiorul zidurilor, au fost construite mai multe corpuri de clădiri din piatră, cu diferite destinaţii administrative, după modelul stilului cistercian al Sfântului Bernard de Clairvaux: capelă cisterciană, grajduri, depozite, turnul cu apă, grădină de legume, curţi pentru ostaşi. Fiind sediul unei puternice comanderii, chiar o casă templieră cu mai multe comanderii mai mici subordonate comandorului, a avut o autonomie exemplară. A avut chiar un turn al tezaurului, unde se păstrau monedele din aur, bijuteriile şi alte obiecte ale tezaurului comanderiei. Unul din turnurile de pe latura de nord, se numeşte la Torre de la Sangre.

Legenda spune că în anul 1308, armata regelui James II a asediat castelul pentru că templierii comanderiei Miravet au refuzat să se predea. Acolo, în acel turn, au fost uciși, pe timpul asediului, șase templieri, iar spiritele lor au continuat să apere castelul până în zilele noastre.

- Știu că după ce s-au predat, templierii au fost absolviţi de orice vină de către biserică şi mulţi au continuat lupta de Reconquista în cadrul altor ordine cavalereşti, a spus Ernesto.

- Aşa este, unii au continuat lupta, alţii s-au retras la mănăstiri sau au plecat la domeniile lor. Castelul a fost donat cavalerilor ioaniţi, deveniţi mai târziu cavalerii de Malta.

- Am citit că cei doi comandanţi, Raymond Saguàrdia de Mas-Deu şi Berenguer Colla de Saint-Just, au luptat o perioadă de timp alături de regele James, apoi fiecare s-a retras la domeniul lui, unul la Mas-Deu, altul, Berenguer de Saint-Just, la Prats-de-Mollo, nu departe de Mas Deu.

- Da, i-a răspuns gânditor Adolfo Diaz, maestrul Raymond Saguàrdia şi Berenguer Colla de Saint-Just s-au retras, în 1308 în Mas-Deu, unde au rămas şase ani, apoi, după moartea lui Jacques de Molay, în 1314, au venit la Tarragona şi au fost primii cavaleri ai noului Ordin de Montesa.

Ernesto, schimbat la faţă, îl privea pe Adolfo uluit, cu ochii mari, neputând scoate nici un cuvânt.

- Ernesto, ce s-a întâmplat?

Adolfo l-a privit, surprins la rândul său de starea în care se afla tânărul lui coleg.

- Adolfo, ai spus Berenguer Colla de Saint-Just?

- Ai dreptate. Doamne, cum de nu am remarcat coincidenţa de nume? Să fie oare posibil? Să fie vreo legătură între familia ta şi cavalerul Berenguer?

- Numele de Berenguer de Colla l-am întâlnit când am studiat documentaţia despre comanderia de Mas-Deu, i-a răspuns Ernesto. Este aceeaşi persoană cu Berenguer Colla de Saint-Just din Miravet?

- Fără nici o îndoială. Dar merită să faci o cercetare istorică despre Berenguer Colla de Saint-Just, să vezi dacă este strămoşul familiei tale.

- Voi face şi eu, dar am avut reţineri până acum. Dacă voi avea o dezamăgire? În plus, vreau să termin cercetarea în legătură cu manuscrisul templier. După aceea, poate voi face cercetări.

- Merită să studiezi istoria familiei tale, crede-mă. Vei avea, poate, o surpriză, aşa cum am avut şi eu.

- Ce surpriză ai avut?

- Unul din strămoşii mei a fost cavaler de Montesa, provenit din ordinul templier. Este o mare satisfacţie să ştii că ai un strămoş care a contribuit la istoria regatului.

Ernesto l-a privit lung, în tăcere. Prin minte i-au trecut fel de fel de gânduri. Era oare posibilă descoperirea filonului familial al lui, al părinţilor şi bunicilor săi? Era oare posibil să găsească strămoşii şi să

scrie istoria familiei sale, istorie care se suprapune cu istoria provinciei? *„Nu, nu este posibil. Ar fi prea frumos pentru ca să fie adevărat. Vise!”*

Privindu-l, Adolfo l-a înţeles perfect, a înţeles frământările, întrebările, speranţele lui Ernesto. Acestea îl vor stăpâni încă mult timp, până când va avea un rezultat cert.

- Ernesto, te înţeleg. Cred că ai vrea să rămâi singur, cu gândurile tale. Oricum, sunt obosit, aşa că eu voi pleca spre casă. Mergi şi tu în cameră să te odihneşti.

- Mulţumesc, Adolfo. Atât a spus Ernesto ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre intrarea în hotel, copleşit de gânduri.

*

Dimineaţa, studenţii au ajuns pe rând la poarta castelului, fiecare cu câte un pahar cu cafea în mână, primite de la restaurantul hotelului. După feţele lor se vedea că au dormit destul de puţin, doar erau tineri şi distracţia era pe primul loc, în vacanţă. Chiar dacă erau în practică, se considerau în vacanţa de vară, lucru cât se putea de adevărat.

La poartă îi aşteptau profesorul lor, Ernesto de Colla şi doctorul Adolfo Diaz, custodele, amuzaţi de ceea ce vedeau.

- Şi noi am fost studenţi, Ernesto şi ştim cât de frumoasă era viaţa noastră atunci.

- Încă suntem studenţi, Adolfo şi avem o viaţă frumoasă. De aceea îi înţelegem atât de bine.

- Ai dreptate, învăţăm tot timpul.

- Domnilor, doamnelor, vă propun să mai bem câte o carea, li s-a adresa Adolfo Diaz. Fac eu cinste. Şi, după ce ne mobilizăm forţele, începem lucru. De acord?

Aplauzele anemice ale studenţilor i-au arătat că propunerea lui era acceptată. Desigur, cu plăcere.

- Atunci, mergem în curtea mică, unde ne aşteaptă cafea, apă şi sucuri naturale.

În câteva minute, ocolind corpul principal de clădire al castelului, pe un drum foarte îngust, au ajuns în curtea mică, aflată în faţa corpului de clădire destinat cazării cavalerilor din conducerea comanderiei. Aici, pe o masă aşezată lângă peretele clădirii, se aflau filtrul de cafea, ceşti, pahare şi sticle cu apă şi sucuri.

În timp ce studenţii se grăbeau spre masă, Ernesto s-a oprit privindu-l întrebător pe Adolfo.

- Un mod de a-i stimula pe tineri să lucreze cu mai multă plăcere, i-a răspuns acesta. Aici vor lua şi prânzul. Dar să nu-mi mulţumeşti mie, ci fiicei mele. Este un obicei pe şantierele arheologice de a avea un mic bufet, cu toate cele necesare lucrătorilor.

- Să nu-mi spui că... a încercat Ernesto să vorbească, arătând cu mâna spre tânăra care-i aştepta.

Lângă masă, în mijlocul studenţilor, era Carmen Diaz care, se pare, avea un efect mobilizator asupra tinerilor. Aceştia discutau , veseli, cu domnişoara Diaz.

- Cine, Carmen? Este fiica mea. Dar de ce eşti aşa surprins? O cunoşti?

- Da, am cunoscut-o la institut. Voiam să te întreb dacă ai chemat-o aici?

- Am chemat-o să te ajute la cercetarea subteranelor. Este arheolog, doctor în arheologie şi un ajutor mai bun nu poţi găsi. Mă bucur că a acceptat să vină.

- Şi eu mă bucur că a venit să ne ajute. Doar că m-a surprins prezenţa ei aici, aşa, inopinat.

- Mergem şi noi să luăm o cafea? l-a întrebat Adolfo, mulţumit de supriza pe care i-a făcut-o lui Ernesto. O surpriză plăcută, spera el.

La apropierea lui Ernesto şi Adolfo, Carmen a pregătit două pahare cu cafea şi le-a oferit celor doi, cu un zâmbet fermecător.

- Mulţumesc, domnişoară. Ernesto a luat cafeaua, privind-o insistent pe arhitectă. Mulţumesc şi pentru că ai acceptat să ne ajuţi. Chiar aveam nevoie de ajutorul unui expert arheolog.

- Este o plăcere să lucrez aici, acasă, dacă pot spune aşa. În plus, am şi eu doza mea de curiozitate şi vreau să particip la descifrarea enigmelor templiere din situl administrat de *mi padre*. Şi să fac parte, desigur, din echipă.

Vocea, cuvintele şi expresia feţei lui Carmen Diaz erau ale unei tinere fermecătoare, nu ale unui arheolog, iar faptul l-a uimit pe Adolfo. Privirea fiicei sale trăda nu

obişnuita amabilitate, ci un fapt surprinzător pentru el: îl plăcea pe tânărul profesor Ernesto. Adolfo era martorul comportamentului unei fete îndrăgostite. Şi nu ştia cum să reacţioneze. I-a privit atent pe fiecare: Carmen, cu faţa roşie de o inexplicabilă emoţie, continua să-l privească pe Ernesto, dar acesta părea că nu sesizează privirea şi nu înţelege sentimentele tinerei. A băut din paharul cu cafea, relaxat, aşteptând ca şi studenţii săi să termine băutura.

„Doamne, nu am mai văzut-o pe fiica mea să se poarte în acest mod. Este îndrăgostită şi nu ascunde acest lucru. Când va auzi Carmina, mama, să vezi ce expresie va avea! Cât despre Ernesto, pare a fi un băiat bun, cu o bună pregătire şi frumoasă edicaţie. Cred că s-ar înţelege bine amândoi. Dar nu-l văd sensibil la sentimentele lui Carmen. Vom vedea ce ne aduce viitorul”.

Apoi, cu voce tare:

- Domnilor, doamnelor, li s-a adresat celor cinci studenţi, trei băieţi şi două fete, este timpul să începem munca.

- Fetele o vor ajuta pe domnişoara arheolog să scaneze pereţii, iar băieţii vor face măsurătorile în încăperile subteranei pentru actualizarea planurilor, le-a indicat Ernesto. Cred că tehnicienii au instalat deja circuitele pentru iluminare.

- Ernesto, este timpul să plec, am multe lucruri de făcut,i-a spus Adolfo. Dacă ai nevoie de mine, mă suni.

Oricum revin cât de repede pot şi cred că voi sta cu voi mai mult timp.

- Mulţumesc pentru ajutor, Adolfo.

Prezenţa lui Carmen Diaz a însemnat accelerarea ritmului de lucru. Era o profesionistă, cunoştea aparatura şi ştia exect ce trebuia să facă. Ernesto a rămas surprins de schimbarea atitudinii acesteia. Dacă afară, la sosire, a fost o fată încântătoare, deschisă, veselă, în subterane devenise un arheolog profesionist, exigent. Vorbea foarte puţin, strictul necesar, mânuia aparatele cu atenţie şi indica fiecăruia, chiar şi lui Ernesto, ceea ce trebuia să facă.*"Un organizator de excepţie*", s-a gândit Ernesto, mulţumindu-i în gând lui Adolfo pentru inspiraţia de a o chema pe Carmen.

În pauza de amiază, când au ieşit în curte, Carmen a redevenit tânăra încântătoare, veselă, care relata istorii amuzante din timpul facultăţii sau de pe şantierele pe care a lucrat. *„O fată de societate. Şi frumoasă, trebuie să recunosc!"*

Ernesto a fost din nou surprins de schimbarea produsă cu tânăra colaboratoare. Şi abia acum a remarcat frumuseţea ei, odată cu buna dispoziţe molipsitoare. *„Care este cea adevărată? Sau adoptă o altfel de atitudine pentru fiecare împrejurare? Are o atitudine de lider, ea impune starea de spirit şi toţi o ascultă."*

Uimirea lui Ernesto nu a scăpat observaţiei tinerei Carmen şi nici atenţia cu care acesta a încerput să o privească. Cu intuiţia ei de femeie, a ghicit gândurile lui

Ernesto şi a bucurat-o faptul că i-a reţinut atenţia. A recunoscut, fără reţineri, faţă de ea însăşi, că-i plăcea tânărul profesor, iar după ce s-a interesat de el, s-a îndrăgostit efectiv. Chemarea tatălui său la castel, pentru a-l ajuta pe Ernesto, a fost pentru ea un semn al destinului. Primul semn din viaţa ei că destinul i-a găsit perechea. Doar că bărbatul ales de destin încă nu ştia despre acest lucru. „*Va afla, am eu grijă de asta"*, şi-a spus ea. Iar acum, privindu-l pe Ernesto, a intuit că acesta a remarcat-o, că, poate, începea să o simpatizeze. „*Pentru început, este bine*".

În scurt timp, personalul firmei de catering a adus mâncarea pentru prânz, frumos ambalată, gata să fie servită. Ca din întâmplare, Carmen şi-a găsit loc la masă lângă Ernesto, care a ajutat-o, politicos, să se aşeze pe scaun. Apoi, glumele şi buna dispoziţie au pus stăpânire peste toţi, atmosfera veselă, tinerească acaparându-l în totalitate pe Ernesto. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi spus că era cel mai bun prânz din ultimii ani. Datorită lui Carmen, binenţeles.

Ceva mai târziu, după o scurtă siestă, s-au întors la muncă, însă cu un Ernesto care o privea altfel pe Carmen. Situaţie care i-a bucurat pe amândoi. Ernesto, fără să-şi dea seama, era mai tot timpul lângă Carmen, privind ecranul scanerului. Simţea că apropierea ei îi făcea plăcere şi, privind-o lucrând, o aprecia şi mai mult. O apreciere profesională, care completa sentimentul de simpatie pentru ea. Dar mai important era faptul că

ritmul de scanare a încăperilor şi holurilor creştea, ceea ce însemna că foarte curând vor avea un rezultat, pozitiv sau negativ.

Abia în cea de-a treia zi, aparatul cu ultrasunete le-a semnalat existenţa unui spaţiu gol în spatele zidului lateral al unei mari încăperi subterane, ce avea, cu secole în urmă, destinaţia de închisoare. Pe zidurile laterale se vedeau urmele cuielor şi lanţurile unde erau legaţi prizonierii, în acel ev mediu, încă prezent în subterane prin atmosfera lugubră a încăperilor, prin senzaţia stranie ce o răspândeau zidurile şi obiectele temniţei. Dar, cum deja se lăsa înserarea, au fost nevoiţi să oprească lucrările, urmând ca a doua zi ele să fie reluate, eventual cu dărâmarea unei porţiuni din zid. Adolfo, prezent şi el, ca de obicei la sfârşitul zilei de lucru, a fost de acord. De aceea, au stabilit ca a doua zi, la ora opt dimineaţa, să reia lucrările.

Carmen, ajutată de cele două studente, au demontat şi împachetat aparatura, iar instalaţia electrică a fost decuplată.

- Aparatura o duceţi în biroul meu, ca de obicei, le-a spus Adolfo Diaz studenţilor, care se grăbeau către ieşirea spre curte. Carmen, mergi cu ei?

- Nu, *papa*, merg cu voi. Te aşteptăm să încui grilajul.

Intrarea în subteranele din partea de nord a castelului, era închisă cu un grilaj, care putea fi deschis parţial pentru a permite accesul echipelor de cercetători.

De la poarta-grilaj spre ieşirea în curte era o scară din piatră cu vreo treizeci, patruzeci de trepte, destul de abrupte, pe care au urcat studenţii.

- Ce crezi, Adolfo, zidul acesta chiar maschează ascunzătoarea? Sau este un zid de despărţire a încăperilor?

- După măsurătorile făcute în cele două încăperi alăturate şi pe holuri, confruntate cu planul subsolului, apare o diferenţă de vreun metru. Înseamnă că ar putea fi un zid despărţitor. Acesta este al doilea zid de delimitare a încăperii secrete pe care o căutăm. Cred că acolo este ascunzătoarea. Ce spui, Carmen?

Ceea ce spunea Adolfo Diaz, era logic. După planul subsolului, întocmit în perioada modernă şi actualizat de mai multe ori, confruntat cu măsurătorile făcute de studenţi, spaţiul dintre cele două ziduri era prea mic pentru o încăpere.

- Cred că ai dreptate. Spaţiul este mic, tocmai bun pentru o ascunzătoare. Dacă nu aveam aparatura modernă şi măsurătorile exacte, nu am fi găsit niciodată ascunzătoarea.

- Deci, suntem toţi de acord? a întrebat Ernesto. Mâine deschidem ascunzătoarea.

- Eu voi contacta departamentul de patrimoniu pentru a ne autoriza lucrarea. Voi fi eu reprezentantul lor, dacă acceptă acest lucru, iar în acest mod am acoperit şi birocraţia.

- Mulţumesc, Adolfo. Şi îţi mulţumesc şi ţie,

Carmen. Am emoţii când mă gândesc la această ascunzătoare.

- Eu am emoţii de fiecare dată când sunt pe cale să fac o descoperire pe şantiere, l-a încurajat Carmen. Este ceva firesc pentru orice om pasionat de istorie.

În timp ce se pregăteau să urce scările de ieşire din subterane, în faţa lor, dincolo de grilaj, în obscuritate, câteva umbre, perfect vizibile au trecut fulgerător, pe holul interior.

Ernesto s-a oprit brusc, speriat. Nu era o simplă impresie, chiar a văzut acele umbre, printre gratii, în lumina slabă a serii. S-a întors spre Adolfo, care s-a oprit şi el odată cu Ernesto.

- Adolfo, ce a fost asta?

- Spiritele celor care au trăit în castel. Fantomele templierilor, i-a spus Adolfo calm, cu o voce liniştită.

- Sunt fantome în castel? Credeam că prezenţa lor este o legendă. Chiar crezi în fantome?

- Doar le-ai văzut. Şi eu le-am văzut de multe ori. Apar uneori şi în prezenţa turiştilor, sau se pune că apar, nu mi se pare nimic deosebit. Ne-am obişnuit cu fantomele noastre.

- Glumeşti, nu-i aşa? l-a întrebat Ernesto, începând să urce scările. Apoi, către Carmen:

- Este adevărat, Carmen? Cum este posibil?

- Da, este adevărat, i-a răspuns Carmen, zâmbind calmă.

- Nu, nu glumesc, a continuat Adolfo. Doar ai auzit

şi tu de castelele locuite de fantome. Sunt spiritele ostaşilor care au părăsit această lume subit şi care continuă să-şi îndeplinească misiunea de apărare a fortului.

- Nu ştiu ce să cred. Sunt agresive, periculoase?

- Fantomele nu au fost niciodată agresive, cel puţin în castelul nostru. Nici nu au avut motive să atace vizitatorii. O legendă care circulă de secole spune că şase templieri, care au murit în lupta cu armata regelui James II, nu-şi găsesc liniştea fiindcă au fost omorâţi de creştini. Păzesc încă fortul şi îşi aşteaptă comandantul, care să-i conducă în continuare, în lupta lor. Ele sunt spiritele apărătoare, *paladinii* castelului.

- Incredibil!

- Aşa spune legenda, nu fac altceva decât să ţi-o relatez. Oricum, după ce plecaţi, vor rămâne pentru voi un fapt divers.

- Nu cred, a murmurat Ernesto. Pentru mine s-ar putea să fie mai interesant decât m-aş putea gândi acum.

- Eu cred în apariţia spiritelor, a intervenit Carmen. Mi s-a întâmplat să văd şi să aud manifestări...paranormale, inexplicabile pe şantierele noastre deschise la diverse situri istorice. Faptul că noi nu ni le putem explica nu înseamnă că spiritele nu există. Toate vechile învăţături precreştine, păgâne şi cele religioase susţin existenţa spiritelor şi faptul că se manifestă şi în lumea pământeană.

Ernesto a privit-o îngândurat pe Carmen, în timp ce

aceasta vorbea. El nu a fost preocupat până acum de acest subiect, încât să-l aprofundeze ştiinţific, raţional, dar nu putea face abstracţie de cultura populară despre fantome. Cunoştea, de exemplu, legenda Melissei de Salou[8], eroina catalană a luptei de Reconquista, devenită după moarte fantomă care ajuta oamenii aflaţi în pericol. *„Spiritul este nemuritor, dar se poate manifesta în lumea pământeană? Interacţionează cu noi? Sau sunt doar simple legende populare? Cred că răspunsul ţine de fiecare din noi."*

Apariţia, reală sau imaginară a acelor fantome şi legenda povestită de Adolfo, l-au impresionat pe Ernesto mai mult decât şi-a dat el seama, iar subconştientul său a receptat impresiile contradictorii produse de evenimentul neaşteptat. Reală sau nu, legenda povestită de Adolfo despre cei şase cavaleri templieri, i-a rămas în minte şi întreaga seară s-a gândit doar la templierii din castelul Miravet, vechii templieri atât de loiali idealurilor şi comandaţilor lor, credinţei în numele căreia erau gata să facă sacrificiul suprem. Şi foarte mulţi cavaleri, *caballeros hidalgos,* templieri, membrii ai altor ordine cavalereşti, chiar l-au făcut, în numele identităţii culturale şi spirituale iberice.

Seara, Ernesto şi Carmen au petrecut-o împreună.

[8] Vezi Michael Riche-Villmont, *Fantomele din Tarragona*, ed. 2016.

S-au întâlnit în faţa casei familiei Diaz, situată într-o zonă splendidă, pe malul râului. Era o casă veche, din secolul 19, pe două nivele, cu o grădină impresionantă, bine îngrijită.

Carmen a ieşit din casă punctuală, dar nu singură. Era însoţită de un câine frumos, un metis de ciobănesc german şi ogar englez. Avea constituţia de ogar şi culoarea de ciobănesc, un exemplar minunat.

- Lilá, aici! s-a auzit comanda şi căţeluşa s-a apropiat cuminte de prietena ei, aşteptând să-i pună lesa.

- Bună, Ernesto, l-a salutat Carmen cu o bucurie evidentă. Îţi prezint pe Lilá, prietena mea. Are doar un an şi jumătate şi s-ar putea să facă vreo impoliteţe. Te supără dacă o iau cu noi la plimbare?

- De ce? Dimpotrivă. Mie îmi plac câinii. Lilá, vii la mine?

Lilá s-a apropiat de el cu prudenţă şi după câteva momente de expectativă, l-a acceptat ca prieten. Din acel moment, nu s-a mai despărţit de Ernesto, spre uimirea lui Carmen.

- Trădătoare, a şoptit ea, dar Lilá a auzit-o şi a privit-o cu nişte ochi uimitori, mari, iar privirea lor era de o profunzime mai mult decât umană, exprimând dragoste, loialitate şi, poate, puţin reproş.

Ernesto s-a oprit mirat, privind-o pe Lilá.

- Ce câine este acesta? Vezi ce privire are? Ceea ce nu-ţi poate spune, îţi arată prin privire.

Lilá, înţelegând ceea ce a spus Ernesto, s-a lipit de piciorul lui şi l-a săgetat cu o privire plină de dragoste şi recunoştină.

- Ernesto, fetiţa mea te iubeşte! Înseamnă că eşti un om foarte bun.

- Este un exemplu pentru ea, i-a şoptit Ernesto căţeluşei.

Carmen nu a înţeles ceea ce a spus Ernesto, dar a intuit, iar privirea ei nu era mai prejos de cea a intuitivului câine.

Apoi, i-a povestit cum Lilá a fost părăsită pe câmp, lângă sat, de un aşa zis om, cum a stat aproape un an singură, mâncând ceea ce găsea prin zonă, fără să părăsească locul unde a fost lăsată. S-a gândit că omul care a lăsat-o pe câmp, se va întoarce după ea şi l-a aşteptat un an întreg. Iar când Adolfo i-a auzit povestea, spusă de un localnic, a mers să o vadă, împeună cu doamna Carmina Diaz.

Reacţia lui Lilá a fost uimitoare: în loc să se sperie, s-a apropiat şi a pupat mâna doamnei Carmina, după care a plecat cu ei. I-a aşteptat şi i-a recunoscut imediat ca fiind prietenii ei.

De atunci, Lilá a fost răsfăţata familiei, bucuria lor, fericirea lui Carmen. Şi totuşi, câinele avea un bun simţ înnăscut, păstra limitele unei politeţe mai mult decât umane şi făcea tot felul de ghiduşii pentru a-i distra pe prietenii ei oamenii.

Doamna Carmina spunea că şi câinii sunt creaţile

Domnului, fiinţe cu sentimente şi intuiţie mai profunde decât ale omului, protejaţi din astral.

Impresionat de istoria înţeleptei Lilá, Ernesto i-a desfăcut lesa şi toţi trei, unul lângă altul, s-au plimbat pe malul râului. După ce au vizitat satul, cu frumoasele lui case, Biserica veche, ridicată de cavalerii ospitalieri în secolul 16, câteva mici ateliere-magazine cu obiecte din ceramică, s-au retras pe terasa un local cochet, chiar acolo, pe malul rapei.

În timp ce Lilá stătea cuminte lângă masă, privindu-i atentă ca să le înţeleagă cuvintele, Carmen, frumoasă, veselă, cu un şarm deosebit, a pus stăpânire pe Ernesto. Acesta îi asculta istorioarele, glumele, relatările din timpul studenţiei şi de pe şantierele arheologice, relatări pline de şarm. Era o plăcere să o vezi povestind şi Ernesto o asculta cu interes şi, de ce nu, cu o bucurie pe care nu a mai avut-o în prezenţa niciunei alte fete. Au vorbit, apoi, despre Miravet, despre templieri, despre spirite şi fantome, uitând de trecerea timpului. Abia când unul din ospătari le-a spus că era ora închiderii, şi-au dat seama că orele au trecut pe nesimţite, parcă mult prea repede.

- Carmen, cred că seara aceasta, petrecută cu tine, a fost cea mai plăcută seară de foarte mult timp. Scuză-mă, seara petrecută cu tine şi cu înţeleapta Lilá. Mulţumesc!

Cuvintele au fost rostite din inimă, cu o mare încărcătură sentimentală, în timp ce se îndreptau spre casa lui Carmen. Abia după ce le-a rostit, Ernesto şi-a

dat seama că vorbele lui sunau a declaraţie de îndrăgostit. Şi, el, profesorul, s-a simţi ca un adolescent de şaisprezece ani, speriat de propria declaraţie.

Carmen l-a privit zâmbitoare, sigură sentimentele lui, de sentimentele ei. Dar nu se aştepta ca omul distant, rezervat, să devină atât de sentimental. Şi i-a plăcut ceea ce el i-a spus. I-a plăcut şi l-a prins de mână, apoi l-a sărutat uşor, tandru.

- Voiam să-ţi spun eu acelaşi lucru, dar ... Mi-ai spus tu, primul. Uite, am ajuns acasă. Ne vedem mâine dimineaţă.

Şi, din nou Carmen l-a sărutat, grăbită şi a intrat pe uşa casei.

Lilá a lătrat scurt, ca un salut, apoi s-a grăbit şi ea în casă, la ceilalţi prieteni ai ei. Poate voia să le spună, cu ochii ei profunzi, că domnişoara Carmen este îndrăgostită de prietenul ei, profesorul.

Întors la hotel, după un duş relaxant, Ernesto a adormit. A adormit greu şi întreaga noapte a visat-o pe Carmen în subteranele castelului, pe templierii care l-au determinat pe el să vină în Miravet, a visat spirite, fantome şi tezaure ascunse în cetate. A văzut, în vis, scene din viaţa cavalerilor, aşa cum cum au trăit aceştia, scene din luptele de apărare împotriva armatei regelui Jamais II, pregătirile pentru părăsirea castelului. I-a văzut pe cavalerii templieri plecând din Miravet, iar dimineaţa, când s-a trezit, a avut un sentiment de nelinişte, de un pericol iminent ce-l pândea de undeva de

aproape. Sentimentul acesta era produsul imaginaţiei sale? Nu ştia de unde-i venea acel sentiment de nelinişte, după seara frumoasă petrecută împreună cu tânăra arheolog. Fiindcă imaginile visului au fost mult prea reale pentru viziunile unui simplu vis. Şi s-a mai întrebat, care din cavaleri era Berenguer de Colla? Întrebare care a rămas, pe moment, fără răspuns.

Şi, când a ajuns la castel, împreună cu studenţii, profesorul Ernesto de Colla se gândea tot la templieri, la fantomele din fort şi la senzaţia de pericol, care devenise obsesivă.

Carmen şi Adolfo erau deja în curtea mică a castelului, lângă masa pe care erau cafea, apă şi sucuri. Tănăra era parcă mai fermecătoare ca niciodată. Îmbrăcată cu pantalon salopetă de lucru, un tricou din bumbac de culoarea azurului, părul negru, frumos legat la ceafă, zâmbitoare, fericită, i-a întins lui Ernesto un pahar cu suc. Sub privirea ei afectuoasă, îngrijorarea lui Ernesto a dispărut instantaneu, bucurându-se de atmosfera plină de bucurie şi optimism pe care Carmen o degaja. O privea admirativ şi nu-şi putea lua ochii de la faţa ei luminoasă.

- Astăzi este ziua cea mare, domnilor, doamnelor, a auzit vocea lui Adolfo, care l-a adus la realitate. Am adus aparatura şi putem începe lucrul. Sunteţi pregătiţi?

- Mai mult decât pregătiţi, cred eu, i-a răspuns

Ernesto. Suntem chiar nerăbdători, să vedem dacă vom găsi ascunzătoarea templieră.

- Încă nu am pregătit totul, a intervenit Carmen Diaz. Voi scana din nou încăperea din subterane şi stabilim, apoi, măsurile de siguranţă, ca să preîntâmpină orice accident.

- Mulţumesc, Carmen, a confirmat Adolfo spusele ei. Apoi, către profesor:

- Dar tu, Ernesto, cum te-ai simţit după întâmplarea de aseară? Ai visat fantomele?

- Ce întâmplare? Noi nu ştim nimic. Povestiţi-ne, domnule profesor.

- Adolfo, povesteştele domnilor despre fantome şi legenda castelului. Face parte tot din istorie doar, istoria locului, pe care şi ei trebuie să o cunoască.

- Vă spun pe scurt, fiindcă trebuie să începem lucrul. Avem timp după aceea să comentăm toate legendele locului.

Şi le-a povestit, pe scurt, tot ce ştia el despre legendă şi fantomele celor şase cavalerilor, iar studenţii l-au ascultat cu ochii mari de uimire.

- Vom vedea şi noi fantomele? a întrebat unul din ei, ca un spirit de glumă. Poate ne vor ajuta să găsim ascunzătoarea.

- Nu cumva să apere ascunzătoarea şi să ne facă necazuri, i-a răspuns un alt student. Am mai auzit istorii despre spirite rele, care au atacat oameni.

- Gata, la lucru, domnilor, doamnelor, a pus capăt dicuţilor Ernesto. Doar pentru asta suntem aici, refuzând să le răspundă la multele întrebări. Logice şi normale, chiar necesare pentru ca studenţii să afle o parte din enigmele locului.

Cei doi tehnicieni, care s-au ocupat de instalaţia de iluminat, i-au urmat în subterane, purtând unelte necesare pentru demolare.

După ce a scanat aproape jumătate de oră peretele vestic al încăperii subterane, Carmen s-a apropiat de Adolfo şi Ernesto.

- Nu am sesizat nimic deosebit. Ştiu că ascunzătorile făcute în evul mediu erau protejat de diferite sisteme, destul de rudimentare, adevărate curse, care să-i ucidă pe eventualii musafiri nechemaţi. Pe profanatori. Prin scanare, aici nu am sesizat aşa ceva. Lăţimea încăperii este de un metru şi douăzeci de centimetri şi se întinde pe întreaga lungime a zidului. Am mai văzut obiecte, multe obiecte printre care şi metale. Cred că sunt monezi şi arme acolo. Vă propun să scoatem câteva pietre din zid, pentru a vedea dacă este, într-adevăr ascunzătoarea pe care o căutăm, sau altceva.

- Arată-ne unde începem să scoatem pietrele.

- Aici, la colţul încăperii, unde nu este pericol de surpare.

Animaţi de legenda auzită despre cavalerii castelului, studenţi au lucrat cu entuziasm, ajutându-i pe tehnicieni să spargă zidul tare, din piatră, comentând, în

acelaşi timp, ceea ce au auzit mai devreme. Comentarii pline de haz, aşa cum ştiau tinerii să-şi exprime părerile, prin glume de tot felul. Cu grijă să nu aducă prejudicii structurii de rezistenţă a zidului şi pentru a-l putea reface la terminarea cercetărilor, au scos mai mult de zece pietre mari şi spaţiul deschis astfel l-au asigurat cu o scândură şi doi piloni.

În încăpere s-a lăsat o linişte deplină. Au încetat şi glumele, toţi aşteptau curioşi rezultatul cercetării încăperii ascunse de zidul spart.

Carmen Diaz, care avea experienţa unor prospecţiuni anterioare pe diferite şantiere arheologice, a intrat prima în încăperea secretă. A păşit precaută prin deschizătura din zid şi a cercetat încăperea folosind lanterna. La lumina lanternei, se vedea un spaţiu de peste un metru lăţime, ce se întindea pe toată lungimea încăperii în care se aflau ei, aşa cum, de altfel, arătase şi aparatul de scanat. *„Spaţiul este mascat perfect, ceea ce dovedeşte încă odată talentul de constructori ai templierilor”*, s-a gândit Carmen. *„Au instala şi vreo cursă împotriva căutătorilor de comori?”*

Carmen a cercetat din nou pardoseaua făcută din dale mari de piatră cioplită, apoi zidul şi tavanul. Pe celălalt perete al ascunzătorii, erau multe lăzi din scânduri cioplite, ferecate cu bare metalice, aşezate cu grijă unele peste altele, de la pardosea până aproape de tavan. Undeva la mijlocul încăperii, se vedeau deasupra lăzilor, mai multe obiecte învelite cu material textil de

culoare deschisă, un fel de pânză din care erau făcute, pe vremuri, robele şi mantiile cavalereşti.

- Gata, m-am edificat, cred că putem intra.
- Intru eu primul, s-a oferit Ernesto.
- Scuză-mă, te rog, dar eu sunt profesionistul.
- Ai dreptate, Carmen. După tine.

Carmen Diaz, luminându-şi drumul cu lanterna, a făcut doi paşi dincolo de deschizătura din zid, pentru a-i face loc şi lui Ernesto să intre în mica încăpere. Adolfo rămăsese în dreptul deschizăturii din perete, luminând şi el înteriorul ascunzătorii.

O senzaţie acută de pericol l-a cuprins pe Ernesto şi a simţit cum aerul începe să vibreze; umbre, multe umbre zburau nebune prin mica încăpere. Din instinct, a aruncat lanterna şi cu ambele mâini a prins-o pe Carmen de mijloc, s-a întors şi a aruncat-o în afara ascunzătorii prin deschizătura din zid.

Ultimul lucru pe care l-a auzit Ernesto, a fost un zgomot infernal, asurzitor ce venea de undeva de deasupra lui, din tavanul micii încăperi, ascunzătoarea templieră şi o durere insuportabilă i-a cuprins tot corpul.

După câteva momente, durerea a dispărut şi o senzaţie de bine, de bucurie a pus stăpânire pe el. S-a ridicat încet, plutind lin, de sub mormanul de pietre sub care era şi s-a lipit de tavan. Sub el, Adolfo şi studenţii au început să îndepărteze grămada de pietre, mutându-le în cealaltă încăpere, cea mare. De afară să auzeau slab sirenele ambulanţelor, din ce în ce mai tare.

Apoi, fără nici un regret, s-a ridicat trecând prin zidurile fortului, până când marea lumină cerească l-a învăluit cu strălucirea ei plăcută. Ajunsese în Împărăţia credinţei sale, unde prărinţii lui îl aştepau, cu siguranţă.

4. Lumea spiritelor

Zgomotul sinistru al pietrelor care cădeau din tavanul ascunzătorii templierilor, i-au îngrozit pe cei aflaţi în încăperea mare a subteranei. Au văzut cum lanterna a căzut din mâna lui Ernesto şi, aproape în acelaşi timp, trupul lui Carmen, aruncat cu o putere inctedibilă, l-a izbit pe Adolfo, aflat chiar în dreptul deschizăturii din perete. Amândoi au fost aruncaţi înapoi, pe pardoseaua din pământ. Studenţii şi cei doi tehnicieni au sărit să-i ajute şi, în timp ce Carmen, ameţită de căzătură, era ridicată, a şopti:

- Capcana, avea o capcană. Un tavan fals din piatră, pe care nu l-am văzut.

Atât de încet a rostit aceste cuvinte, încât Adolfo a fost nevoit să o întrebe de două ori la ce anume făcea referire, ce voia să-i aspună.

- Ernesto, unde este Ernesto? au fost ultimile cuvinte pe care le-a rostit Carmen înainte de a se lăsa, din nou pe podea, epuizată de emoţii, de teamă şi de căzătură.

Numele lui Ernesto, rostit de Carmen, i-a mobilizat pe toţi cei pezenţi să se grăbească spre grămada de pietre şi să le arunce în încăperea mare, pentru a-l scoate pe profesor de sub dărâmături.

- Să ceară cineva ajutor. Semnal pentru telefonul mobil este afară în curte, s-a auzit o voce şi una din fete s-a grăbit spre scări.

- Carmen, poţi sta în picioare? a întrebat-o îngrijorat Adolfo, ajutând-o, din nou, să se ridice.

- Pot, o să-mi revin imediat, *papa*, dar trebuie să-l salvăm pe Ernesto.

- Facem tot posibilul, am chemat şi ajutoare. Totul va fi bine, vei vedea.

Carmen l-a privit lung, neîncrezătoare, dar nu a spus nimic. Dacă tatăl ei credea asta, este bine, ea nu credea.

Până când a ajuns echipa de salvare, tehnicienii şi studenţi au degajat spaţiul din ascunzătoare şi l-au scos pe Ernesto în încăperea mare. Era fără cunoştinţă. Abia l-au întins pe pardosea, încet, cu grijă, când zgomotele paşilor paramedicilor s-au auzit pe scări. În câteva momente, cu mişcări calme, precise, profesioniste, aceştia au început procedura de resuscitare şi acordare a primului ajutor. Totul a durat mai mult de jumătate de oră, apoi l-au dus la ambulanţă, pentru a-l transporta la spital.

Carmen, la rândul ei, a primit îngrijirile medicale chiar acolo, în subsolul castelului, dar a insistat să-l însoţească pe Ernesto la spital. În cele din urmă, i s-a acceptat, urmând ca şi ea să fie din nou consltată de medicii de specialitate.

Adolfo Diaz, profund marcat de cele întâmplate, a hotărât să suspende prospectarea ascunzătorii templiere şi a sigilat subteranele, urmând ca la o dată ulterioară să reia lucrările de cercetare.

Trebuia însă să mai facă unele lucruri, cât mai urgent. Astfel, a format un număr de telefon, aşteptând ca cel apelat să-i răspundă.

- Excelenţă, i-a spus el interlocutorului, aici, la Miravet, a avut loc un accident pe timpul cercetării ascunzătorii. Da, vă explic.

Şi, i-a făcut o descriere detaliată a celor petrecute în subterane.

- Părerea mea? Am făcut o greşeală elementară nesesizând capcana pe care fraţii noştri din trecut au montat-o. Da, ritualul de azi noapte a decurs bine şi toate semnele au fost pozitive. Nu, *paladinul* nu a participat, nu am considerat necesar să-l chemăm fiindcă eu am fost recunoscut ca *apărător,* după cum ştiţi.

- Vă voi ţine la curent cu starea de sănătate a profesorului, acum ştiu doar că starea lui era gravă la plecarea spre spital. Desigur, la Tarragona se va ţine messa pentru el, chiar în seara acesta. Să-l sun şi pe Monseniorul? Îl sunaţi dumneavoastră, Excelenţă? Să ştie că tot ceea ce este în încăperea templieră din castel va fi în siguranţă. Îl voi aştepta pe *paladin* noaptea aceasta, aşa cum spuneţi. Să vină la mine acasă. Bine! La revedere, Excelenţă!

Terminând convorbirea, Adolfo a rămas îngândurat, privind curtea mică a fortului. S-a aşezat pe unul din scaunele de la masa din curte şi şi-a pus apă într-un pahar. Abia atunci şi-a dat seama cât de sete îi era. Privirea i-a fost atrasă de umbrele ce pluteau deasupra scărilor spre subterane. Acele umbre păreau agitate. *„S-a întâmplat ceva ce le-a nemulţumit, le-a supărat. Cred şi eu. M-au recunoscut şi totuşi...Unde am greşit?”*

A simţit cum un frison rece îi străbate corpul. *„Doamne, cum am putut face o astfel de greşeală? În loc să intru eu în încăperea secretă, i-am lăsat pe Carmen şi pe Ernesto, doi străini, să cerceteze ascunzătoarea templieră. Am crezut că dacă am fost recunoscut, dacă m-au acceptat în acel loc, însoţitorii mei erau în siguranţă. Eu, eu am permisiunea să intru acolo, eu am permisiunea să pun mâna pe obiectele lăsate moştenire. Trebuie să-l anunţ pe Excelenţa sa!”*

Adolfo a format din nou numărul de telefon pe care nu avea voie să-l salveze în memoria telefonului său.

- Excelenţă, tot eu sunt. Ştiu de ce s-a produs accidentul. Da, i-am lăsat pe tineri să intre primii în încăpere, deşi nu aveau această permisiune de la *paladini*. Doar eu am fost recunoscut cu drept de succesiune, eu am permisiunea de a întra în ascunzătoare şi a pune mâna pe obiectele sacre, ceilalţi au fost consideraţi intruşi, deşi am fost cu ei.

- Acum ştiţi şi dumneavoastră ce ce trebuie să fac, Excelenţă. Da, şi eu cred că este bine să cunoaşteţi situaţia în detaliu. Am înţeles, Excelenţă! La revedere!

Ceva mai liniştit, a mai format câteva numere de telefon, comunicând câtorva persoane ceea ce urmau să facă în cursul zilei şi a serii. Apoi, s-a ridicat de pe scaun, îndreptându-se spre corpul de clădire administrativă. Şi-a aruncat privirea spre scările subteranei, unde parcă vibra aerului. *„Se vor linişti în curând. Excelenţa sa şi Monseniorul din Madrid au puterea de a linişti lucrurile, oamenii şi spiritele."*

Starea lui Erneso părea a fi foarte gravă, procedura de resuscitare a continuat şi în maşina salvării, în drum spre spital. Ajunşi la spital, rănitul a fost preluat de medicii de la secţia de reanimare, starea lui fiind, în continuare gravă, fără nici un semn de ameliorare. Era în stare de comă.

Carmen, după ce a fost consultată şi ea de medici, a plecat spre sala de aşteptare, unde a rămas să primească noutăţile despre Ernesto. Cum acesta nu avea rude, ea se considera cea mai apropiată persoană de el, fiind în măsură să-şi dea consimţământul pentru orice eventuale măsuri operatorii.

Carmen nu a avut prea mult timp să-şi pună gândurile în ordine, fiindcă uşa camerei de aşteptare s-a deschis şi a intrat mama, doamna Carmina Diaz. Puţin

mai înaltă decât media, suplă, brunetă, cu faţa prelungă, părul tuns ceva mai scurt, îmbrăcată cu un costumaş uşor de culoare galben muştar, avea o înfăţişare elegantă. Însă înfăţişarea ei nu putea ascunde îngrijorare ce o stăpânea.

- Mama, mulţumesc că ai venit, i-a spus Carmen în timp ce o îmbrăţişa.

- Ce s-a întâmplat? Cum te simţi? Ai fost rănită?

S-au aşezat amândouă pe una din canapele, mama ţinându-i mâna în mâinile ei. Mâna lui Carmen tremura uşor, semn că aceasta era foarte tensionată.

- Nu, mama, nu am nimic. M-a salvat Ernesto, aruncându-mă din calea pietrelor ce cădeau din tavan.

- Dar cum s-a întâmplat, draga mea?

- Am intrat amândoi într-o încăpere să o cercetăm şi o parte din tavanul fals s-a prăbuşit peste noi. Ernesto abia a avut timp să mă împingă afară din încăpere, el nu a mai putut să se salveze. A fost vina mea, mama. Trebuia să prevăd că în încăpere era instalată cel puţin o capcană. Este profesia mea, mama, trebuia să verific şi să reverific totul, doar sunt arheolog. Nu ştiu unde mi-au fost gândurile, nu mă mai recunosc.

Doamna Diaz a privit-o atentă. *„Carmen se învinovăţeşte pentru accident, ceea ce o va distruge dacă viaţa tânărului se va pierde. Dar mai este ceva, ceva care-mi scapă, nu pot înţelege”.*

- Carmen, draga mea, nici un profesionist din nici un domeniu, nu este infailibil, nu poate face totul în meseria sa fără să greşească. Asta, dacă tu ai greşit cu

ceva. Gândeşte-te că nu aveai cum să prevezi totul. În plus, nu ai fost singură. Şi tata, dar şi profesorul ar fi trebuit să se gândească la o capcană, doar şi ei sunt profesionişti. Deci, te rog, linişteşte-te. Nu ai nici o vină pentru această întâmplare nefericită.

Spusele mamei aveau logică, acest lucru trebuia să-l recunoască şi Carmen. Dar se învinuia, cel mai mult, de faptul că s-a lăsat copleşită de sentimentele de simpatie faţă de Ernesto şi nu şi-a mai îndeplinit normal atribuţiunile profesionale. Iar acest lucru nu-l putea discuta cu nici o persoană, nici măcar cu mama. *„Dar, oare, am numai simpatie faţă de Ernesto? Simpatia nu mă poate distrage de la îndatoririle profesionale. Înseamnă că sunt îndrăgostită?"* Gândul aproape că a speriat-o. „Cine este Ernesto? Îl cunosc destul de bine? Dragostea mă poate face să-mi schimb modul de viaţă? Să mă gândesc mai mult la el decât la mine? Doamne, ce complicată este viaţa! Şi tocmai acum îmi vin aceste gânduri."

. Ea, tânăra cu o personalitate puternică, distantă, foarte pretenţioasă şi exigentă cu toţi, începând cu propria comportare, se simţea înfrântă, într-un fel, de propriile ei sentimente. Lucru de neacceptat! Va putea să-şi controleze sentimentele, să-şi păstreze modul de viaţă pe care să-l armonizeze cu Ernesto şi cu modul lui de viaţă?

Evita, însă, să se gândească la cel mai important lucru: Ernesto era, după cum se părea, foarte grav rănit.

Va putea fi salvat? Va reveni la viaţă? Şi în ce condiţii? Dacă accidentul va avea urmări grave asupra lui şi va rămâne cu afecţiuni psihice sau fizice? *„Doamne iartă-mă, nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. Cum să moară Ernesto?”*

Corpul i-a fost cuprins de frisoane, iar faţa i s-a albit de spaimă. Domana Diaz a privit-o speriată, la rândul său.

- Carmen, îţi este rău? Chem un doctor!

- Nu, mama, doar m-am speriat la gândul că Ernesto ar putea muri.

În vocea ei se simţeau toate sentimentele şi temerile ei: dragoste, teama de a-l pierde pe Ernesto, teama de viitor, speranţa. Şi, desigur, doamna Diaz a înţeles totul, cu simţul ei de mamă.

„Fetiţa mea îl iubeşte pe tânărul profesor şi îi este teamă să nu-l piardă pentru totdeauna. Sărmana, ce tragedie se poate petrece! Doamne, ajut-o să fie bine!”

Ce putea să-i spună? Multe lucruri, care să o liniştească. Şi acest lucru l-a şi făcut, au vorbit mult, doamna Diaz încercând să-i aducă puţină linişte şi optimism.

În timp ce ele vorbeau, a ajuns la spital şi Adolfo Diaz. Sosirea lui a avut un efect benefic vizibil asupra lui Carmen şi a doamnei Carmina Diaz. Părea că a preluat el o parte din supărarea şi nelinitea lor, ca un adevărat ocrotitor al familiei.

- Papa, îmi pare rău de cele întâmplate, i-a spas

Carmen, îmbrăţişându-l.

- Nu a fost vina ta, draga mea. Eu sunt vinovat fiindcă v-am lăsat pe voi să intraţi primii în acea încăpere. Puteam şi ar fi trebuit să cercetez dalele înainte de a intra voi. Dar, faptul este consumat. Să aşteptăm cu încredere ca Ernesto să-şi revină.

- Crezi că-şi va reveni?

Din nou, întrebarea lui Carmen, rostită repede, trăda întreaga ei stare de spirit: teamă, puţină speranţă şi...dragoste!

Surprins, deşi nu ar fi trebuit să fie, Adolfo a privit-o întrebător pe doamna Carmina, iar aceasta a confirmat, cu o mişcare uşoară din cap, ca şi cum ar fi spus*:"Da, asta este, nu avem ce face. Fetiţa noastră îl iubeşte pe profesor. S-a întâmplat, din fericire sau din nefericie, nu ştiu încă!"*

Ce-i putea răspunde Adolfo fiicei sale? Trebuia să o încurajeze.

- Binenţeles! Nu cred că rănile sunt grave, ne-ar fi spus medicii acest lucru. Se va face bine cât de curând.

- Doamne ajută! a spus Carmen, cu o mare uşurare.

Avea încredere în tatăl său, care i-a spus întotdeauna adevăraul. Simţea că el are o personalitate puternică, o forţă care ar fi putut muta munţii din loc.Vedea şi ce influenţă avea asupra oamenilor, iar de-a lungul timpului a sesizat că tatăl său nu era un simplu custode al unui fort pe jumătate ruinat, ci un adevărat om de ştiinţă, cu legături în rândul unor oameni suspuşi. Iar

când au primit confirmarea că sunt urmaşii unor *nobles chevaliers,* care au trăit în ţinuturile nordice ale Cataloniei de astăzi cu peste zece secole în urmă, a realizat de unde le venea, tatălui şi ei înşăşi, acea putere interioară, voinţa şi prestanţa înnăscută. Asupra tatălui său, ca şi asupra ei, a avut o influenţă deosebită şi misterioasa putere pe care o emana fortul Miravet, unde tatăl său a venit când ea avea doar nouă ani. Aşa se explica, poate şi de ce şi-a ales profesia de arheolog, adevărat căutător al istoriei şi misterelor comunităţilor umane.

*

Ernesto a simţit un şoc, apoi o durere în tot corpul. Înainte de asta, ultimul lucru pe care l-a perceput, a fost zborul spre lumina aceea divină, lumină care s-a stins treptat, lăsând să-l cuprindă neantul, în care, efectiv, s-a pierdut.

Din acel neant, s-a trezit înconjurat de o lumină slabă, un fel de ceaţă, iar durerea difuză i-a cuprins corpul, o durere persistentă, de care ar fi vrut să scape cât mai repede. Şi atunci a regretat lumina care-i aducea starea de bine, de fericire, stare cum nu a mai cunoscut până atunci. O stare fără gânduri, fără griji, fără trecut şi fără viitor, o stare în care ar fi vrut, atunci, să stea o eternitate. Acum, îl durea tot corpul, nu se putea mişca, nu putea deschide ochii şi parcă şi gândurile îi erau

amorţite. *„Lumina divină, unde este lumina?”* a fost singurul lui gând.

Şi durerea a dispărut. Dar, în locul luminii, i-au apărut imaginile unui film. Era el, în frageda copilărie. Nu s-a recunoscut, nici nu avea cum, dar ştia că era el. Şi-a văzut părinţii, fericiţi alături de el, nou născut, care plângea şi râdea. Imaginile s-au succedat, aducând la suprafaţă, de undeva din subconştient, sau din astral, scene din viaţa lui care, probabil, l-au marcat fără ca el să conştientizeze niciodată acest lucru. A crescut, a început să vorbească, să meargă, să cânte. A văzut o familie fericită, care trăia într-o casă mare, undeva pe pantele unui deal cu livezi de măslini, nu departe de o mare aglomerare de case. Domeniul lor, loc al fericirii.

Şi, dintr-o dată, s-a văzut într-o casă străină, alături de o doamnă necunoscută. *„Mama, papa, unde sunt?” „Au plecat la Domnul, de unde au grijă de tine*”, i-a răspuns doamna. *„Aici, pe pământ, am rămas noi doi. Domnul m-a ales pe mine să te iubesc şi să te ocrotesc”. „Vreau şi eu la Domnul, cu mama, cu papa!” „Vei merge acolo, dragul meu, dar mai târziu, când El te va chema. Nu putem merge acolo când vrem noi. Trebuie să ne iubim şi să fim fericiţi aici noi doi, Domnul m-a ales să fiu mama ta şi tu copilul meu*.”

Abia mai târziu a înţeles Ernesto cât de bun a fost Domnul, care i-a dat o mamă minunată, în persoana mătuşii sale. L-a iubit şi ocrotit până când Domnul a chemat-o la El. A crescut, fiind mereu un norocos.

Cineva de acolo, de sus, îl ocrotea. Şi i-a condus paşii, făcând din el un om aşa cum au fost şi părinţii lui, oneşti şi credincioşi.

Pe neaşteptate, s-a pierdut în neantul care l-a cuprins din nou. Neantul fără timp, fără spaţiu, fără conştiinţă de sine.

Cât a durat dispariţia în neant? Câteva momente, o eternitate? A simţit durerea care i-a cuprins din nou tot corpul. Ar fi vrut să plece din corpul cuprins de durere, să zboare spre lumină, iar gândul i s-a împlinit. Atunci, durerea a dispărut ca prin farmec, iar filmul a reapărut, cu alte imagini. Imagini vechi, dintr-un timp de mult trecut. Era în faţa porţii de intrare a fortului-mănăstire Mas-Deu şi-i privea pe cei aproape treizeci şi cinci de ostaşi care ieşeau pe poartă în goana cailor. Fiecare din ei purtau mantii albe, cu crucea roşie pe ele. I-a însoţit pe ostaşi până la porţile castelului Miravet, drumul lor durând doar câteva clipe. Imaginile succesive i-au arătat cum trăiau ostaşii care apărau fortul de pe malul râului Ebre, apoi cum s-au desfăşurat luptele dintre asediatori şi apărători. Imagini reale, gândul lui făcându-l participant la scenele care se petreceau în jurul lui.

Pe zidul de apărare, unul dintre comandanţii apărătorilor lupta alături de câţiva din oamenii săi, încercând să împingă scara pe care au urcat atacatorii. Lupte dure, dramatice purtate între creştini, între templieri şi ostaşii regelui James. Oamenii din jurul comandantului căutau să-l protejeze pe acesta, cu

scuturile, împotriva săgeţilor duşmanilor, a loviturilor de suliţă. Doi, trei din asediatori au ajuns pe zid şi unul din ei a aruncat suliţa spre comandant. Cei din grupul de apărători ai fortului, templierii, au încremenit, urmărind din priviri suliţa aducătoare de moarte. A încremenit şi Ernesto, sau spiritul lui, care asista la acea dramă. *„Atenţie, fereşte-te!”* s-a îngrozit neputincios spiritul călător al lui Ernesto. Fără nici un efect, nici nu avea cum să-l ajute pe comandantul aflat în faţa morţii. *„Doamne, ajută-l!”* şi minunea s-a înfăptuit. Spiritul lui Ernesto, materializat, a zburat fulgerător şi a prins din zbor suliţa ucigaşă, oprindu-i mişcarea în faţa pieptului cavalerului. Ceea ce s-a petrecut, i-a uluit pe toţi, atacatori şi apărători, gândindu-se că Domnul a trimis un înger să oprească lupta fratricidă. *„Berenguer, eşti rănit?”,* s-a auzit un strigăt puternic. *„Nu, frate Raymond, îngerul păzitor m-a salvat!”*

Parcă marcat de efortul făcut, Ernesto, gândul sau spiritul lui, ce o fi fost, a dispărut în neantul ce-l aştepta. Neantul de la marginea universului, aflat între paradis şi purgatoriu.

Apoi, durerea a revenit, semn că neantul încă nu vrea să-l primească. Ernesto a încercat să-şi conducă el gândul, sau spiritul, să nu se mai lase purtat spre necunoscut. *„Necunoscut? Toate au legătură cu mine, cu viaţa mea pe pământ! Da, viaţa mea pământeană, vreau înapoi, la viaţa mea, Te rog, Doamne!”*

Atunci s-a petrecut minunea: a încercat şi a reuşit să

deschidă ochii, dar i-a închis repede, lumina i se părea prea orbitoare.

- Îşi revine, domnule doctor, a auzit o voce.

- Foarte bine! Am făcut toţi o treabă bună!

„Un spital, sunt la spital!.."

Cineva i-a deschis pe rând ochii, verificându-i pupilele cu o lumină puternică.

După un timp, aproape conştient, Ernesto şi-a mişcat uşor mânile, apoi picioarele şi a deschis ochii, aşteptând să se obişnuiască şi cu lumina din salon. În timp ce-şi mişca o parte a corpului, a început să-şi amintească ceea ce s-a întâmplat la castel.

- Carmen, unde este Carmen? A şoptit cu voce înceată. Vreau să o văd.

- Ce spuneţi, domnule doctor? a întrebat cineva.

- Chemaţi-o pe Carmen şi daţi-i haine pentru salon.

- Mulţmesc, doctore, a şoptit Ernesto. Sunt grav rănit?

- Încă nu ştiu, tinere, vom vedea mai târziu. Dar, după primele semne, nu ai răni grave. Sunt bucuros că te-ai trezit. Şi încă destul de repede.

După câteva minute, Carmen, îmbrăcată cu halat alb şi purtând bonetă, a intrat în salonul de reanimare, dar s-a oprit în uşă. La semnul făcut de doctor, s-a apropiat de Ernesto.

- Carmen, eşti bine? a şoptit Ernesto.

- Da, dragul meu, tu m-ai salvat. Mă bucur că şi tu te simţi bine.

- Acum, când te văd, mă simt mult mai bine. Carmen, voiam să-ţi spun că pentru tine, merită să mă întorc la viaţă. Te iubesc, asta vreau să-ţi spun.

Carmen a făcut ochii mari, uimită. Apoi s-a aplecat şi l-a sărutat pe buze, apăsat, ca şi când voia să-i dea viaţă din viaţa ei, energie şi putere ca să-şi revină cât mai repede.

- Acesta este cel mai bun medicament, a spus doctorul zâmbind. Domnişoară, cred că ai salvat bolnavul. Acum, scuză-ne, te rog. Veau să-i fac toate analizele.

*

Când a fost anunţat de Adolfo Diaz despre accidentul de la fortul Miravet, doctorul Javier de Montesa, directorul Institutului de istorie, a rămas pe gânduri. Doctorul Adolfo Diaz era un om bine pregătit, un comandor iniţiat în cele cinci ritualuri, având toate cunoştinţele necesare pentru protecţia sa şi a celorlalţi, un om cu puteri depline. *„Ce s-ar fi putut întâmpla la Miravet pentru ca spiritele* paladine *să reacţioneze în acest mod? Fiindcă accidentul a fost* provocat *de ele, nemulţumite de intruziunea oamenilor. La fel cum fac spiritele din casele şi castelele bântuite. Nu le-a* cerut *permisiunea? A spus că a procedat aşa cum cer legile*

nescrise ale Iosuwah[9]*, marele preot al templului ridicat de înţeleptul Solomon, conducătorul spiritelor* paladine*, apărătoarele templelor şi ale templierilor."*

Javier de Montesa nu găsea nici o explicaţie incidentului. Nu accidentul în sine îl preocupa, ci faptul că *paladinii* din lumea spiritelor nu au acceptat una din rugăminţile *paladinilor* pământeni. Lucru care nu s-a mai întâmplat până atunci între actualii cavaleri templieri şi spiritele vechilor templieri. Fiindcă cei de acum sunt urmaşii celor din trecut.

Javier cunoştea bine istoria ordinului templier. Strămoşii lui, cei din familia de Montesa, *nobles chevaliers*, stabiliţi în peninsulă încă din 1137, deveniţi apoi *caballeros hidalgos templarios*, au continuat tradiţa ordinului lui Hugues de Payens şi Saint Bernard de Clairvaux. Cea care s-a transformat în tradiţia lor de familie, la fel ca familiile altor cunoscuţi ai săi, printre cate Adolfo Diaz, Silgo Navátos şi, mai nou, Ernesto de Colla (însă fără ca acesta să ştie).

După desfiinţarea ordinului templier în 1312, comanderiile şi-au continuat existenţa în cadrul Ordinului de Montesa, apoi s-au transformat în comanderii simbolice secrete, care uneau urmaşii vechilor nobili templieri. Pentru apărarea lor şi a familiilor acestora, s-a înfiinţat un corp aparte de templieri, numiţi *paladini*, sau *apărători*. După moarte,

[9] Vezi Michael Riche-Villmont, „Chemarea templului secret, ed.2015

spiritele lor au continuat să-i apere pe templieri, manifestându-se ca fantome ce bântuiau forturile deţinute cândva de templieri şi unde erau ascuns relicve, tezaure sau tăbliţe şi pergamente cu secrete importante pentru ordin.

Paladinii au acţionat, destul de des, în apărarea şi a altor oameni aflaţi în pericol de moarte, dar puţini ştiau acest lucru. Ei aveau puteri cu totul extraordinare, dobândite prin iniţiere misterioasă, ezoterică, la fel ca iniţierea la care a fost supus Hugues de Payens[10].

Aşadar, întâmplarea de o gravitate deosebită, trebuia discutată cu Monseniorul, care va lămuri, cu siguranţă, cele întâmplate, puterile lui ajungând până în lumea spiritelor. Lumea în care se aflau Hugues de Payens, Saint Bernard de Clairvaux şi mulţi alţi fraţi ai lor.

Ar fi bine, totuşi, să se consulte şi cu Silgo Navátos, să-i afle părerea.

Gândurile lui Javier de Montesa au fost întrerupte de sunetul telefonului. Era Adolfo Diaz, care a găsit explicaţia incidentului: în încăperea secretă au intrat doi străini de ordin, nu Adolfo, cum era normal. Acest lucru l-a liniştit complet, o bucurie imensă l-a copleşit pe înţeleptul şi puternicul Javier de Montesa. O uriaşă greutate i s-a luat de pe suflet. Şi totuşi, trebuia să-l informeze pe Monsenior, la Madrid, să ştie şi el ce s-a

[10] Vezi Michael Riche-Villmont, *Misteriosul templier Hugues*, ed. 2015.

întâmplat. Şi să hotărască viitorul tânărului Ernesto de Colla.

„Da, trebuie să hotărască Monseniorul deşi, după ceea ce ştiu eu, a hotărât deja strămoşul lui, Berenguer de Colla Saint-Just. Aşa cum spiritul lui Ernesto de Colla l-a salvat pe strămoşul său de la moarte, cu secole în urmă, tot aşa l-a salvat acum spiritul lui Berenguer pe strănepotul lui, recunoscând în el pe îngerul care i-a salvat viaţa pe timpul asediului. Uriaşe şi de neînţeles sunt misterele care ne conduc vieţile şi destinele. Cum sunt vieţile şi destinele fiecăruia dintre noi, urmaşii vechilor nobili cavaleri. Noi înşine nobili cavaleri. Cum este destinul tânărului Ernesto, schimbat şi îndrumat de un simplu manuscris. Aş vrea să aflu, deşi este aproape imposibil, cum a apărut acest manuscris în calea tânărului? Şi a noastră, în definitiv? Mister!”

*

La câteva zile după accident, Ernesto a părăsit spitalul, fiind, după părerea sa, pe deplin refăcut. Psihic, da, era refăcut datorită lui Carmen, dar fizic, mai avea nevoie de câteva zile de recuperare.

Medicii au constatat că, în privinţa accidentului lui Ernesto, s-a întâmplat un miracol. În ciuda cantităţii mari de pietre, bolovani, care au căzut peste el, nu a avut nici o fractură, nici o contuzie mai gravă, doar o comoţie medie, care a dus la pierderea cunoştinţei. Lucru

inexplicabil pentru ei, medici experimentaţi.

Cât timp Ernesto a fost internat în spital şi dup externare, Carmen a stat aproape în permaenţă cu el, purtând discuţii interminabile pe cele mai diverse teme. De la istorie la artă şi de la arhitectură la muzică, dar întotdeauna cu referire la ei doi.

Pentru că nu au terminat de prospectat încăperea secretă, Ernesto şi-a prelungit şederea în Miravet, urmând să reia cercetarea subteranei câteva zile mai târziu. Ca şi Carmen, pe care o însoţea întotdeauna, Lilá a devenit o prezenţă aproape permanentă la hotel, unde stătea Ernesto după externare. Iar gesturile, joaca ei şi atitudinea afectuoasă au stimulat însănătoşirea lui Ernesto, rolul animalelor în astfel de cazuri fiind ştiinţific recunoscut. Astfel că, după cele câteva zile de odihnă tânărul profesor se simţea în Miravat ca acasă.

Adolfo venea şi el, zilnic, la hotel şi discutau despre ceea ce-i preocupa, istoria fortului, templieri şi, în general, despre subiecte istorice. Istoricul era o adevărată enciclopedie şi, de multe ori, era completat şi de Carmen, care participa la dicuţii, astfel că pentru Ernesto întâlnirile constituiau adevărate lecţii. Auzea lucruri despre care nu s-a scris încă în niciuna din cărţile de istorie.

Vorbind despre viaţa socială, Adolfo şi Carmen au rămas surprinşi de tradiţionalismul lui Ernesto. Acesta considera că un om putea accede în societate, pe o anumită traptă valorică, doar dacă îndeplineşte câteva

condiţii: o bună instruire, o bună educaţie şi un bun caracter. Trăsături care-l fac pe om valoros în colectivitate, capabil să contribue la progresul colectivităţii sale, bazându-se pe vechile obiceiuri, tradiţii şi cultura locului. Şi, binenţeles, pe credinţă. Nu pe religie, ci pe credinţă, resortul intim şi personal al fiecărui om, ceea ce potenţează energiile lui creative. Nu poate fi egalitate între oameni decât dacă au simţul responsabilităţii, educaţie şi caracter, altfel unii vor rămâne în urma celorlalţi, a celor instruiţi şi educaţi. Fiecare trebuie să facă ceva bun, măcar pentru el însuşi, nu să aştepte mereu de la alţii. Şi mai era un lucru la care ţinea Ernesto: la trecut, la tradiţii, la obiceiurile locului, la credinţa lor comună, care dau identitate comunităţii respective. Altfel, se ajunge la situaţia Turnului Babel, cel din oraşul Babilon al regelui Nimrod.

„Are şi nu are dreptate”, s-a gândit Adolfo. *„Societatea modernă are şi aspecte pozitive, mai ales tehnice, dar şi negative, de ordin moral, care nu ţin ritmul cu tehnica şi informatica”.*

Ernesto avea, însă şi destule alte lucruri la care să se gândească, lucruri neînţelese pe care şi le-a amintit din perioada cât a stat în comă. Despre viaţă şi moarte, despre zbor şi lumină, despre neant. Dar şi despre fortul Miravet, asediu, lupte şi...participarea lui la evenimentele din fort. Ar fi vrut să le înţeleagă, să le găsească o explicaţie, dar erau prea misterioase pentru el. Cu cine ar fi putut discuta? Cu un psihiatru? Sau cu

oameni care înţeleg altfel lumea, omul, cerul? Misterele de dincolo de oameni şi de înţelegerea lor? Dar unde poate găsi astfel de oameni? Erau în afara preocupărilor lui, a cunoştinţelor sale.

Astfel de gânduri îl copleşeau atunci când rămânea singur şi-l preocupa faptul că nu va putea găsi, poate niciodată, răspunsurile pe care le căuta. Ca om de ştiinţă, obişnuit să caute răspunsuri la enigmele istoriei, accepta cu greu o astfel de înfrângere. Însă era norocos că a întânit-o pe Carmen, care-i aducea optimism şi bucurie în viaţa lui de om de bibliotecă, cautător de răspunsuri.

Au trecut trei zile şi Ernesto s-a simţit mult mai bine, pregătit să-şi reia cercetările în subteranele fortului.

În acest timp, Adolfo a mai vorbit de câteva ori la telefon cu Excelenţa sa şi au convenit asupra modului în care va fi cercetată încăperea templieră şi au stabilit ce vor face cu obiectele ce vor figăsite acolo. Având toate autorizaţiile necesare în privinţa eventualelor obiecte care s-ar afla în acea încăpere, puteau relua cercetările în orice moment. Pentru început, obiectele urmau să fie transportate la muzeul din Tarragona şi inventariate.

Astfel că, dimineaţa devreme, Adolfo şi Ernesto, însoţiţi de şapte muzeografi sosiţi din Bercelona şi din Tarragona, au coborât în subteranele fortului. Adolfo şi muzeogrfii au intrat cu mare grijă în încăperea secretă, luminată bine cu ajutorul unei instalaţii electrice

profesionale. În acest timp, Ernesto şi Carmen au aşteptat nerăbdători în sala mare, fosta temniţă medievală. A fost, de altfel hotărârea lui Adolfo, luată după discuţia cu Excelenţa sa.

Până la orele amiezii, muzeografii au scos din mica încăpere şase lăzi, destul de grele şi câteva obiecte învelite în pânză, vechi mantii albe, purtate de cavalerii templieri ai vremii. Acele mantii fuseseră purtate, după cum se putea vedea cu uşurinţă, ceea ce însemna că importanţa acestora era uriaşă. Specialiştii vor încerca să preleveze mostre pentru testul ADN. Cine ştie? Poate le vor găsi urmaşii acelor nobili cavaleri.

Lăzile urmau să fie deschise în condiţii speciale de către cercetătorii din Tarragona şi Barcelona, dar obiectele puteau fi scoase chiar de ei din mantiile de protecţie. Lucru pe care l-au şi făcut acolo, în fosta temniţă. Şi, în faţa lor, la lumina becurilor instalaţiei electrice provizorii, au apărut obiecte de o valoare inestimabilă. Primul, era spada de comandor al comanderiei Miravet, înscripţionată cu text în latină şi crucea templieră, pe lama de oţel de Toledo. Mânerul din aur era prins în apărătoare din oţel, care avea, împreună cu lama, forma de cruce. Au mai găsit colanul comanderiei, din aur şi argint, prins de un lanţ din oţel, două sfeşnice cu câte trei braţe, după modelul sfeşnicelor din templul lui Solomon, precum şi alte câteva obiecte de ritual.

- Este primul set complet de ritual templier, despre

care am auzit că ar fi fost găsit până acum, a spus Adolfo entuziasmat. Îţi dai seama, Ernesto, ce tezaur am găsit?

- Cred că şi în lăzi este un adevărat tezaur, abia aştept să văd ce conţin acestea. Se poate reface ritualul după obiectele ce le-am găsit?

- Cu ceea ce ştim din documentele vremii şi cu ceea ce avem aici, cred că putem descrie, destul de precis, modul de desfăşurare a ritualului ezoteric. Aş putea amenaja o sală specială aici, în muzeul castelului, folosind obiecte originale şi cópii ale celor pe care le-am găsit. Dacă adaug şi legenda cavalerilor, pot prezenta într-o formă atractivă şi interesantă istoria medievală a fortului. Mai avem câteva obiecte ale cavalerilor ospitalieri, numiţi şi de Malta, care au preluat castelul după desfiinţarea ordinului templier. Îţi dai seama ce lucruri minunate putem face aici în viitor?

Entuziasmul lui Adolfo li s-a transmis şi celorlalţi, care au propus tot felul de modalităţi de organizare a muzeului. Vreo trei s-au oferit chiar să vină la castel, ca muzeografi, măcar cu program redus. Asta până vor găsi muzeograi permanenţi pentru fortul Miravet.

Discuţiile le-au fost întrerupte brusc. Becurile au început, la un moment dat, să ardă cu intermitenţă, ca şi cum s-ar fi produs un scurt circuit repetat la instalaţia electrică, apoi s-au stins. În încăperea subterană, semiobscură, muzeografii au rămas uimiţi, speriaţi la gândul că legenda castelului ar fi adevărată şi fantomele

celor şase *templieri paladini* ar putea apare lângă ei. Apoi, au izbucnit strigăte şi toţi au urmărit câteva forme ceţoase, de un alb murdar, fusiforme, care au plutit în încăpere şi au dipărut în deschizătura făcută de ei în zid. O linişte sinistră s-a lăsat după apariţia acelor forme eterice.

- *Paladinii*, domnilor, s-au auzit cuvintele lui Adolfo şi, aproape imediat, becurile s-au aprins din nou.

- Doamne, fantomele! a exclamat Ernesto, privind-o uimit pe Carmen. Şi ea, la rândul ei îl privea surprinsă pe Ernesto.

- Nu aş fi crezut niciodată că voi vedea de aproape aşa ceva, i-a răspuns Carmen.

- Carmen, Ernesto, vreţi să mergeţi în curte? Trebuie să rămânem singuri câteva minute.

Şi mai uluiţi de această cerere, Carmen şi Ernesto au ieşit din încăpere, urcând scările spre curtea mică.

Rămaşi singuri în subsol după plecarea celor doi tineri, Adolfo şi muzeografii s-au pregătit pentru ritual. Erau toţi cavaleri templieri, urmaşii nobililor care au purtat mantiile albe cu cruce roşie pe ele.

Au aprins sfeşnicele şi le-au aşezat pe lăzile aflate îm încăperea mare, după care Adolfo, asistat de unul din muzeografi, şi-a pus colanul pe piept şi a luat spada în mână.

Ceilalţi muzeografi-cavaleri şi-au luat şi ei spadele din bagaje şi s-au aşezat într-o formaţie anume.

„Eu, Adolfo Diaz, comandor de Parilla, cu

autoritatea pe care mi-o dă acest rang şi această demnitate, ..."

*

Vara acelui an a fost plină de evenimente pentru Ernesto de Colla, profesor asistent la facultatea de istorie din Barcelona.

Pe plan profesional, a făcut o temeinică documentare asupra istoriei ordinului templier şi asupra fortului Miravet, astfel că putea începe, în toamnă, o nouă lucrarea de doctorat. Avea şi îndrumători, dintre cei mai bine documentaţi, istorici care au depăşit cu mult cele mai înalte standarde de cunoaştere în domeniu. B

Avea, în sfârşit şi răspunsul la întrebarea sa dacă alegerea profesiei de cercetător şi profesor de istore era întâmplătoare. S-a dovedit că era predestinat acestei activităţi de descoperire a misterelor istoriei umane.Şi a început cu misterele care priveau propria lui familie, proprii lui strămoşi.

Iar pe plan personal, evenimentele l-au copleşit, efectiv. Manuscrisul templier i-a schimbat complet viaţa, unii pot spune că i s-a schimbat destinul. Sau ceea ce s-a întâmpla a fost destinul său.

Manuscrisul i-a deschis porţile spre trecut şi spre viitor, prin descoperirea liniei sale genealogice şi integrarea lui în vechea familie de Colla Saint-Just, cu strămoşi care au făcut istoria acelor ţinuturi. Şi a altor

ţinuturi creştine.

Iar poarta spre viitor, era larg deschisă. Recunoaşterea descendenţei sale a însemnat intrarea într-o lume de elită, plină de mistere, despre a cărei existenţă nici măcar nu bănuia până atunci. O lume în care copiii erau pregătiţi şi educaţi de mici pentru realizări de excelenţă. Cu muncă, pregătire şi răbdare, Ernesto putea ajunge chiar la vârful acestei lumi discrete.

Şi, în acelaşi timp, şi-a găsit o familie, familia lui Adolfo Diaz, care l-a primit cu dragoste.

Carmen, nerăbdătoare să fie la casa ei, a hotărât să organizeze căsătoria până la începerea anului universitar, lucru pe care, evident, Ernesto l-a acceptat imediat. Şi a mai dobândit ceva Ernesto, un lucru la fel de important: a primit dragostea necondiţionată şi loialitatea lui Lilá, câinele care şi-a aşteptat, pierdută pe un câmp pustiu, împlinirea destinului de a avea şi ea un cămin.

Căsătoria lui Ernesto şi Carmen s-a celebrat, desigur, în fortul Miravet. Nici nu se putea face în altă parte, era locul plin de istorie care le-a unit destinele prin evenimente petrecute cu secole în urmă. Evenimente care şi-au pus amprenta, prin intermediul manuscrisului templier, şi asupra lor. Iar în momentul celebrării căsătoriei, în curtea mică a fortului, mulţi din participanţii la eveniment puteau jura că mirii au fost flancaţi de şase siluete îmbrăcate cu mantii albe şi cu spadele scoase pentru onor. Dar cine poate ştii dacă era adevărat? Oricum, era foarte posibil să fi fost aşa. Mai

ales că asistenţa era formată din o mulţime de persoane care, purtând acelaşi fel de mantiit, le prezenta onorul mirilor. Ca un bun venit în acea lume deosebită, misterioasă şi discretă.

Epilog

De atunci, în fiecare an, la castelul Miravet are loc festivalul cavaleresc la care participă reprezentanţi ai tuturor ordinelor cavalereşti din peninsulă: Spania, Portugalia şi din întreaga Europa, veniţi pentru renaşterea *spiritus caballeros espagñoles.* Gazde sunt membrii comanderiei din Miravet, condusă de comandorul Ernesto de Colla, devenit unul din cei mai buni cunoscători şi promotori ai cavalerismului şi spiritului cavaleresc în peninsulă. Printre invitaţii săi speciali, sunt şi marele comandor Adolfo Diaz şi Excelenţe lor din Barcelona. Uneori, vine şi Monseniorul, dar, oricum, spiritul său participă întotdeauna la deschiderea festivităţilor.

Unii din participanţi susţin că au văzut la festival şi grupuri de cavaleri templieri, cavaleri de Calatrava, de Montesa şi Alcantara, Cavalerii lui Hristos, ş.a. îmbrăcaţi cu armuri şi haine originale, veniţi parcă din epoca lor, purtând însemnul, crucea ordinului său. Fiecare ducându-şi crucea aici şi dincolo, în lumea spiritelor, ca o pildă pentru cei de astăzi.

Câteva din cărţile publicate de autor în limbile spaniolă, franceză şi română:

*** Sceptrul Cavalerilor Ospitalieri, 2014,**

Subiectul cărţii îl constituie prima cruciadă creştină şi înfiinţarea ordinului cavalerilor ospitalieri, cunoscut şi sub numele de Cavalerii de Malta. Autorul ne poartă prin timp în Ierusalimul medieval şi ne facilitează pătrunderea în tainele primului ordin cavaleresc religios, Ordinul cavalerilor ospitalieri. Cunoaştem prin intermediul cărţii şi câteva aspecte din viaţa urmaşilor vechilor cavaleri de Malta, prinşi în acţiuni politiste pe Coasta de Azur.

*** Medalionul Ospitalier, 2014**, este continuare a « Sceptrului cavalerilor ospitalieri ».

Cartea descrie evoluţia şi acţiunile ordinului cavalerilor ospitalieri (de Malta) în cursul secolului al 12-lea. În acelaşi timp, participăm alături de urmaşii cavalerilor la noi acţiuni politiste în Israel şi pe Coasta de Azur.

*** Misteriosul templier Hugues, 2015**, Subiectul cărţii îl constituie viaţa cavalerului Hugues de Payens până la terminarea primei cruciade, respectiv

până la înfiinţarea Ordinului cavalerilor templieri, în anul 1118. De asemenea, cartea descrie împrejurările în care cavalerul a fost iniţiat în secretele ezoterismului oriental, etapă premergătoare marii iniţieri templiere. Totodată, sunt prezentate într-o formă atractivă şi interesantă aventurile cavalereşti, iubirile şi acţiunile nobilului Hugues de Payens.

*** Chemarea templului secret, 2016**, este un roman în care magia, paranormalul, lumea spiritelor se întâlnesc pentru a ne arăta o faţă necunoscută a templierilor şi a templului lor. Viaţa şi acţiunile cavalerilor sunt prezentate şi din perspectivă spirituală, ezoterică, aşa cum au fost percepute, deseori, în epocă, dar şi în zilele noastre.

Aflăm din carte o parte din marile secrete ale Templului lui Solomon, care au devenit, în timp şi secretele templierilor, secrete regăsite în lumea materială şi cea spirituală. Descrierea celor două planuri, a celor două lumi, cea fizică, materială şi cea spirituală, magică, lumi ce s-au interferat în existenţa *apărătorilor templului,* ne ajută imaginaţia să pătrundă şi să cunoască enigmele, secretele templierilor.Acţiuni palpitante, întâmplări misterioase, intervenţii ale spiritelor, totul într-o carte de excepţie.

*** Saint Bernard de Clairvaux şi Ordinele cavalereşti, 2015.** Lucrarea ne ajută să înţelegem marea contribuţie a Sfântului Bernard de Clairvaux la consolidarea şi dezvoltarea Ordinului cistercian, şi prin

aceasta, înfluenţa avută asupra unei perioade istorice complexe, cu mari frământări teritoriale, politice, militare, religioase.

Se poate spune, fără a greşi, că valorile cisterciene, preluate ca valori templiere, au devenit, în timp, o adevărată doctrină templieră cu valori spirituale universale. Astfel se explică şi preluarea valorilor şi doctrinei templiere de celelalte ordine cavalereşti menţionate în carte, şi predate lumii de azi ca o valoroasă moştenire, ca bază a templarismului modern.

*** Fantomele din Tarragona, 2015,** este o carte de dragoste romantică, plină de mister şi paranormal şi ne arată o mică parte din istoria staţiunii turistice Salou, Costa Dorada. În ea ne este descrisă o frumoasă legendă din vechea istorie a Cataloniei, cu efecte în zilele noastre, cu eroi şi fantome, cu tradiţii şi obiceiuri din Catalonia. *Este o adevărată carte a provinciei Tarragona*.

*** Dragoste şi mister la Barcelona**, 2016. Este un roman de dragoste, cu elemente de mister şi paranormal, care foloseşte ca motiv o întâmplare poliţistă, de acţiune pentru a descrie iubirea plină de neprevăzut dintre doi tineri spanioli. Cu primele emoţii ale dragostei, cu inerentele supărări şi împăcări, incertitudini şi teama de viitorul comun şi finalul neaşteptat al sacrificiului suprem în numele iubirii. Totul în atmosfera binefăcătoare a spiritului lui Gaudi, spirit care apare atunci când tinerii aveau nev oie de sfatul lui înţelept.

Romanul este o adevărată carte de călătorii, aproape un ghid turistic, care descrie obiective turistice din Barcelona şi Malta şi legende ale acestora: Sagrada Família, La Rambla, La Boqueria, Fântâna magică, La Valletta, cu istoriile lor interesante. Este o carte spaniolă *de* şi *despre* viaţa socială, în care acţiunile se desfăşoară pe multiple planuri, ce se întrepătrund, arătând cititorului o modestă descriere a ceea ce înseamnă dragostea, familia, spiritul plin de frumuseţe al catalanilor. Şi o modestă dedicaţie tuturor îndrăgostiţilor

* **Spiritul templier, 2016,** un Thriller atractiv, despre răpiri şi mafia drogurilor, cu şi despre spiritele vechilor templieri şi acţiunile poliţiste ale templierilor moderni.

"Spiritul templierului" este o carte emoţionantă, de dragoste şi acţiune poliţistă. O tânără şi un tânăr, care se cunosc în spaţiul virtual, se îndrăgostesc unul de celălalt în împrejurări dramatice. Întâmplările în care sunt implicaţi aduc un posibil răspuns la întrebarea dacă există un destin pentru fiecare om, dacă este o predestinare pentru fiecare din noi. Trăiri emoţionante deosebite, suspans şi întâmplări misterioase, la care participă vechii şi noii cavaleri templieri, cu un final surprinzător. Carte de suflet, pe care ţi-o vei aminti mereu, atunci când te vei gândi la Barcelona, sau la litoralul francez, unde se desfăşoară acţiunea.

.